

TELEVİZYONDA GÖSTERİYE DÖNÜŖEN ŖİDDETİN SİMÜLASYONU VE İZLEYİCİNİN HİPERKOPYA YAŖAM DENEYİMLERİ*

Mehmet Furkan Tatoğlu**

Yalçın Yılmaz***

ÖZ

Gündüz kuŖađı televizyon programları olarak da adlandırılan, gerçek hayat hikâyelerinin konu edildiği ve RTÜK tarafından “Gerçek Yaşamlar Program Türü” olarak sınıflandırılan programlar, reyting ve rekabette önemli bir yer tutmaktadır. Genellikle toplumda yaşanan sosyolojik sorunlara değinen ve insanların hoşça vakit geçirmesini sağlayan bu programlar, günümüzde ticari kaygıların artmasıyla birlikte içeriğinde yoğun olarak Ŗiddet unsuru barındıran bir yapıya bürünmüştür. Televizyonda Ŗiddet unsurları, birey ve toplum üzerinde birtakım fiziksel ve psikolojik sorunlara neden olabilmektedir. Etik sorunlarla da sürekli gündeme gelen bu program türü; hiçbir entelektüel çaba ve bilgi birikimi gerektirmeksizin üretilmekte ve temel olarak insanların yaşadıkları gerçek hayat hikâyelerini konu edinmektedir. Bu programlarda konu edilen hikâyeler genellikle küfür, hakaret, tehdit etme, çeşitli araç ve gereçlerle yaralama ya da öldürme, dayak, kaçırma, taciz ve tecavüz gibi özünde Ŗiddet barındıran olaylardan oluşmaktadır. Bu çalışmada, gündüz kuŖađı programlarında sunulan Ŗiddet unsurları; Jean Baudrillard’ın Simülasyon Kuramı bağlamında ele alınmış ve izleyicilere hipergerçek deneyim sunan bu ticari ürünler simülasyon evreninde incelenmiştir. Örneklem olarak seçilen *Müge Anlı ile Tatlı Sert* programından raslantısal olarak ele alınan dört bölüm, içerik analizi yöntemiyle analiz edilerek somut verilere dönüştürülmüştür. Programa konuk olarak katılan gerçek hayattan kişilerin, Ŗiddete ilişkin hal, hareket, tavır ve söylemleri tespit edilmiş, elde edilen veriler kuramsal çerçevede betimsel olarak yorumlanmıştır. Sonuç olarak anlam ve gerçeklik yeniden üretilerek gösteriye dönüştürülmüştür.

Anahtar Kelimeler: Simülasyon, hipergerçek, gösteri, televizyon programı, Müge Anlı ile Tatlı Sert

* Bu çalışma Mehmet Furkan Tatoğlu’nun Marmara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Radyo Televizyon Bilim Dalı’nda, Dr. Öğr. Üyesi Yalçın Yılmaz’ın danışmanlığında yürütölen “Simülasyon Teorisi Bağlamında Gündüz KuŖađı Televizyon Programlarında Ŗiddetin Sunumu: Gerçek Hayat Hikayeleri” başlıklı yüksek lisans tezinden üretilmiştir.

** Marmara Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Radyo Televizyon Bilim Dalı. ORCID: 0000-0002-5545-0303, ffurkantatoglu@gmail.com

*** Dr. Öğr. Üyesi, Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi, Radyo Televizyon ve Sinema Bölümü. ORCID: 0000-0003-1108-8178, yalcin.yilmaz@marmara.edu.tr

SIMULATION OF VIOLENCE TURNED INTO A SHOW ON TELEVISION AND HYPERCOPY LIFE EXPERIENCES OF THE VIEWER*

Mehmet Furkan Tatoğlu**

Yalçın Yılmaz***

ABSTRACT

Daytime television programs, which are both subject of real life stories and classified as “Real Lives Program Type” by RTÜK, do have a significant place in the era of rating and competition. These programs generally addressing sociological issues experienced in society and enabling people to have a good time, have taken on a structure that includes intense violence in their content with increase of commercial concerns today. The elements of violence on television can cause some physical and psychological problems upon individuals and society. This type of program, which is constantly on the agenda with ethical problems; It is produced without requiring any intellectual effort and knowledge and basically deals with the real life stories of people. The stories in these programs usually consist of violent incidents such as swearing, insulting, threatening, injuring or killing with various tools and equipment, beatings, kidnapping, harassment and rape. In this study, components of violence presented in daytime programs; These commercial products discussed in the context of Jean Baudrillard’s Simulation Theory and presenting hyperreal experience to the audience, are examined in the simulation universe. Chosen as sample, four chapters randomly handled from the program of *Müge Anlı ile Tatlı Sert* were analyzed by content analysis method and converted into concrete data. The attitudes, behaviors, attitudes and discourses of real-life people who participated in the program as guests were determined, and the obtained data were interpreted descriptively in the theoretical framework. As a result, meaning and reality have been reproduced and transformed into spectacle.

Keywords: Simulation, hyperreality, show, television programs. Müge Anlı ile Tatlı Sert

* This study was derived from the master’s thesis titled “Presentation of Violence in Daytime Television Programs in the Context of Simulation Theory: Real Life Stories.”

** Marmara University, Institute of Social Sciences Department of Radio and Television. ORCID: 0000-0002-5545-0303, ffurkantatoglu@gmail.com

*** Assist. Prof. Marmara University Faculty of Communication, Department of Radio, Television and Cinema. ORCID: 0000-0003-1108-8178, yalcin.yilmaz@marmara.edu.tr

GiriŖ

İçinde yaŖadığımız postmodern dönem gerçeklik olarak algılanan ve sonsuz sayıda üretilebilen kopyaların var olduğu bir evreni temsil etmektedir. Özellikle televizyon, izleyiciyi büyüŖü içene çekerken anlamın kaybolmasına yol açmakta ve yeni bir gerçekliğin üretimini yapmaktadır. Hipergerçeklik olarak adlandırılan bu durum, “gerçeğin göstergesi/iŖareti” olarak algılanan bir dönemin baŖladığını ifade etmektedir (Erdoğan ve Alemdar, 2010, s. 304). Metin tabanlı kültürün yerini imge ve göstergeye dayalı bir anlam biçimini benimseyen kültüre bırakması, sürekli eğlence ve gösteri talep eden bir toplumsal yapının da oluşmasına neden olmuŖtur. Kitle toplumu olarak isimlendirilen bu kavramla, anlamdan ziyade gösteri talep eden bir kitlenin tanımlaması yapılmaktadır.

Simülasyon evreninde her türlü olgunun baŖına gelen orijinalliğin kaybı, Ŗiddet kavramının da benzer bir akıbeti yaŖamasına neden olmuŖtur. Tüm Ŗiddet türleri, günümüzde televizyonun manipülasyonuna uğrayarak orijinalliğini kaybetmiŖ, modern bir Ŗiddet biçimini ortaya çikarmıŖtır. Televizyon ekranlarında gösteri ve eğlence aracı olarak karŖımıza çikan modern Ŗiddetin en önemli özelliği, sanallığın içerisinde sonsuz sayıda üretilebilmesi ve ekranlarda durmaksızın devamlılığıdır. Ŗiddetin kolay üretilip hızla satılan bir kavram olması, kitle toplumu tarafından kolaylıkla özümŖenmesi, medya organlarının kâr amacı güden ticari birer yapı olması nedeniyle günümüzde hemen hemen her televizyon programına kolaylıkla entegre edilebilmesine neden olmuŖtur. GeçmiŖte belirli bir zaman diliminde yine belli baŖlı program türlerinde varlığını sürdüren Ŗiddet unsurlarına, günümüzde her saat diliminde ve hemen hemen türlü televizyon programında kolaylıkla rastlanılabilmektedir.

ÇalıŖmanın kapsamını oluŖturan ve gündüz kuŖađı televizyon programları olarak da adlandırabileceğimiz gerçek hayat hikayelerini konu alan programlar, her türlü Ŗiddet biçiminin meydana geldiği bir program türü olarak varlığını sürdürmektedir. Bu programlardaki Ŗiddet türleri, sözlü/duygusal Ŗiddet, fiziksel Ŗiddet ve cinsel Ŗiddet olarak karŖımıza çıkmaktadır. ÇeŖitli söylem ve tavırlarla gösterisi yapılan Ŗiddet türleri, çalıŖmanın temel problemini oluŖturmaktadır. Hâlihazırda televizyonun oluŖturmuŖ olduğu kurgusal evren, izleyiciyi etkisi altına alırken aynı zamanda izleyici ve televizyon karakterleri arasında da bir parasosyal etkileŖimin meydana gelmesine neden olmaktadır. Gerçek hayat hikayeleri olması sebebiyle televizyondaki karakterlerin yaŖamlarının kendi yaŖamlarına benzediğini varsayan izleyici, samimiyet duygusuyla beraber, karaktere bir yakınlık hissedebilmektedir. Tehlikeli bir empati biçimi olan bu durum, programa konuk olan kiŖilerin genellikle Ŗiddet merkezli hayat hikayelerinin olması nedeniyle izleyicinin de toplumsal yaŖamına zarar verebilmektedir.

Bu çalıŖma, gündüz kuŖađı televizyon programlarının, günümüzde etik değerlere uygun olmayan ve çeŖitli Ŗiddet eylemlerinin meydana geldiği televizyon programlarına dönüşmesini incelemek amacıyla yapılmıŖtır. Gündüz kuŖađının popüler bir kriminal gerçek hayat hikayeleri programı olan *Müge Anlı ile Tatlı Sert* programının, geriye dönük olarak seçilen dört sezonundan raslantısal olarak ele alınan dört bölümü içerik analizi yöntemi kullanılarak

incelenmiſtir. Çalıſmanın örneklemini çerçevesinde incelenen bölümlerde Şiddet unsurunun yoğun olarak varlığı tespit edilmiſtir. Sözel/duygusal Şiddet, fiziksel Şiddet, cinsel Şiddet ana kategori olarak belirlenmiſ ve her Şiddet türü alt kategorilere ayrılarak eyleme dönüſen formları isimlendirilmiſtir. Frekans analizi yöntemiyle Şiddet yoğunluğu tespit edilmiſtir. Tüm bu verilerle birlikte, karakterlerin söylemleri, hal hareket ve tavırları da J. Baudrillard'ın simülasyon teorisi bağlamında betimsel olarak yorumlanmıſtır. Simülasyon evreninde durmaksızın üretilen enformasyon, aynı oranda giderek azalan anlamı ortaya çıkarmaktadır. Azalan anlam ise yerini gösteriye bırakmaktadır.

Simülasyon Evreninde Televizyon

Simülasyon kavramı temelde bir köken ya da gerçeğliğin yok edilerek modeller aracılığıyla sonsuz sayıda üretilmesi anlamına gelmektedir. Simülasyon evreni ise gerçeğ ya da hakikatin artık var olmadığı bir boyutu temsil etmektedir. Bu evrende gerçeğlik, televizyon baſta olmak üzere kitle iletiſim araçları vasıtasıyla yeniden üretilmektedir. Yani televizyon ekranından yansıyan ve bir gerçeğlik olarak algılanan Şey, insanın baſka bir Şey düşünmesine ya da odaklanmasına müsaade etmeyecek kusursuz bir ardıſık düzen içerisinde sunulan yanılısamadır (Baudrillard, 2011a, s. 10). Televizyonun diğer iletiſim araçlarından ayrılmasına neden olan en önemli temel özelliği, gerçeği aslına en yakın Şekilde aktaran araç olarak görülmesidir. Bu durum, aynı zamanda gerçeğliği en çok çarpıtan araç olarak öne çıkmasına neden olmaktadır. Çünkü televizyon, kendine has özellikleriyle olayları izleyiciye aktarıırken aynı zamanda yeni bir gerçeğlik, “televizyon gerçeğliği” üretmektedir (Poyraz, 2002, s. 22). Bir gösteri Şeklinde sunulan hikayeler ve bu hikayelerin Őiddeti, simülasyon evreninde izleyiciye *hiperkopya* bir deneyim yaſatmaktadır. Yeni bir form içerisinde ortaya çıkan ve durmaksızın kendini yenileyen modern Şiddet, izleyicinin toplumsal gerçeğliğine zarar vermektedir. Acımasız dünya sendromu çerçevesinde değerlendirilebilecek olan bir yaklaſımla izleyici kendisini bir Şiddet fanusu içerisinde zannederek, yaſadığından daha acımasız bir dünyada olduğu algısına kapılmaktadır (Stossel, 1997).

Simülasyon evreninde kitle iletiſim araçlarının var oluſunun bir nedeni de, hiçbir politik, ekonomik, toplumsal ve kültürel ideolojik ahlakın bulunmadığı sistemin kendi varlığını sürdürebilmesi için herkesin ahlaksızlaſmasına ve müstehcenleſmesine çanak tutmasıdır. Simülasyonun temel görevi, sistem ahlaklı olamıyorsa kimse olmasın veya kimse ahlaklı değilse sistemin de ahlaklı olması zorunluluğu olmadığı üzerine kurgulanmıſtır (Adanır, 2008, s. 32). Simülasyon evreninde medya kültürü, özel alan ve mahremiyet olgusu televizyon tarafından göz kamaſtırıcı bir boyutta kamuoyunun tüketimine sunulmaktadır. Her zaman ve her yerde varlığını sürdüren medya denetimi, kendi merceğinin perspektifi ile gözetim altındaki toplumun tüm kutsal değer ve dokunulmazlarını yitirmesine, özel yaſam ve kamu hayatında bir i patlamanın meydana gelmesine neden olmaktadır (Kellner, 2013, s. 202). İletiſim araçları (internet, gazete, TV vs.) etkisi altında kalan izleyici, simülasyonun manipülatif eylemlerine maruz kalarak televizyonun iletisi vasıtasıyla düşünöen bir olgu haline gelmektedir. İzleyici, anlama ve anlamlandırma yapılarından meydana gelen deđiſimler nedeniyle, yapay

olanı gerçek, gerçekleri de yeniden üretilen sentetik bir araç olarak algılamaktadır (Dağ, 2011, s. 155). Çünkü televizyon ne teknolojik olarak ne de içerik bakımından bir sahne değil, yeniden üretim yapan manipülatif bir kitle iletişim aracıdır (Adanır, 2008, s. 32).

Baudrillard, simülasyon çağında popüler olan reality show programlarının onun tabiriyle (TV vérité) klasik tanımlamaların ötesine geçerek televizyon ve kitle iletişim araçlarının işleyiŖi ve etkileri hakkında bilgi verdiğini öne sürmektedir. İzleyicilerin sıradan gündelik olayları neden abartarak izlediklerini ve tercih ettiklerini sorgulamakta ve reality show programlarının izleyicileri gözlemci ile gözlenen arasındaki ayrımı karıştırmaya sevk ettiğini belirtmektedir. Düşünüre göre bu programlar, izleyiciyi televizyon ekranından içeriye çekerek, televizyon ile gerçek yaŖam arasındaki ayrımı karmaşıklaştırır ve “ultra gerçeklik” sunar (Toffoletti, 2014, ss. 101-103). Bu çerçevede bakıldığında simülasyon evreninde bir kitle iletişim aracı olarak televizyona biçilen rol, görsel imgelere (diziler filmler, haberler, çeŖitli TV programları vs.) dayalı yapay ve orijinallikten yoksun, gerçekliği simüle eden içerikler aracılığıyla kendi gerçekliğini üretmek üzerine kurgulanmıŖtır. Televizyon, sunmuŖ olduğu gerçeklik simülasyonlarıyla birlikte izleyicisini simülasyon evrenine hapsederken onları gerçek dünyadan soyutlamaktadır.

Ŗiddet Görüntülerinin Hipergerçekliği

Simülasyon teorisi, postmodern dönemde toplumun giderek artan oranda gerçeklikten uzaklaştığını ortaya koyarken simülasyonların egemen olduğu bir dünyayı betimlemektedir. Bu evrende gerçekliğin, toplumun, iletişim ve kitle iletişim araçlarının birer hipergerçek kopyası üretilirken Ŗiddet kavramı temelinde de benzer deđiŖimler meydana gelmiŖtir. Ŗiddet kavramı, simülasyon evreninde geleneksel Ŗiddet biçimlerinden çok daha farklı bir formla ortaya çıkmaktadır. Bizzat bizlerin modernliği ve hiper-modernliği çerçevesinde üretilen simülatif Ŗiddet, tutku ve güdüye bağlı olmaksızın ekranlarda ve kitle iletişim araçlarında fiili olarak varlığını durmaksızın sürdürmektedir. Geleneksel Ŗiddetten daha etkili olan bu yeni Ŗiddet biçimi, Baudrillard tarafından yalancı bir hamileliğe benzetilmektedir. Bir anlamda yalancı bir Ŗiddettir ancak yeni bir Ŗey doğurmadığı gibi ne bir Ŗey yaratmaktadır ne de kurmaktadır. Simülasyonların egemen olduğu postmodern dönemde Ŗiddeti modern kılan Ŗey ise kitle iletişim araçlarının Ŗiddeti kaydediyor ve yayınlıyormuŖ gibi yapmalarına karŖın Ŗiddeti teşvik etmeleridir (Baudrillard, 2002, s. 99).

Televizyonda Ŗiddet görüntüleri genellikle olađanlaŖtırılarak ve kanıksanarak gerçekliğin farklı bir boyutu Ŗeklinde sunulmaktadır. Yani simüle edilmiŖ bir Ŗiddet gerçekliği, izleyiciye sanki gerçek deđilmiŖçesine aktarılmaktadır. Böylelikle Ŗiddetin gerçekliği daha yumuŖak bir Ŗekilde sunulmaktadır. Ancak Ŗiddetin bir simülasyonu yani yeniden üretilen ve rahatsız edici biçimlerinden arındırılmıŖ olan yumuŖak formu, Ŗiddetin salt gerçekliğinden çok daha tehlikelidir. Çünkü laboratuvar ortamında yapılan araŖtırmalarda Ŗiddetin izleyici üzerinde saldırganlık etkisi yarattığı kanıtlamıŖ olsa da gerçek ortamlarda laboratuvar deneylerine benzer sonuçlar elde edilememiŖtir. Ancak Ŗiddetin gerçeklik olarak algılanmak istenen biçimi, olağan halinden daha zararsız olduğu algısı ve kanıksanması izleyici üzerinde

artık Ŗiddetten etkilenmeme durumu ve duyarsızlaŖmaya neden olmaktadır. Böylece izleyicinin etkilenmediği görüntülerle, gerçekler arasında bir uçurum oluŖmaktadır (Michaud, 1991, s. 46). Televizyonda yer alan ve bir simülakr olarak karŖımıza çıkan Ŗiddet olgusu “ölümden, acıdan zevk alan yeni bir izleyici kitlesi yaratmaktadır” (Rigel vd., 2005, s. 257).

Baudrillard Ŗiddetin “Xerox” evresinden bahsederek kitle iletiŖim araçlarının Ŗiddeti görselleŖtirerek ve öyküleyerek yansıtmada bir suç olmadığını dile getirmektedir. Çünkü televizyon, gerçekliği gizleyerek, bizleri anlamdan uzak tutarak simülasyonun gereğini yerine getirmektedir. Kitle iletiŖim araçlarından yansıyan semiyotik Ŗiddet ve dönüşüme uğrayan sanal formudur. Korkulması gereken temel faktör ise Ŗiddetin teknolojik olarak ekranlarda durmaksızın devamlılığıdır (Gane, 2008, s. 10). Bunula birlikte simülasyonlar aracılığıyla sonsuz sayıda üretilen Ŗiddet, artık geleneksel yöntemlerle değil, televizyon ekranında hipergerçek bir uzamda, sanal olarak uygulanan Ŗiddete dönüşmüŖtür (Trend, 2008, s. 138).

Ŗiddet, sadece güç ya da iktidar iliŖkilerinin bir temsil aracı olmaktan öte tüketim kültürü boyutuyla da öne çıkmaktadır. Baudrillard, Ŗiddetin tüketim toplumunun barıŖıl toplum fantazyalarının gündelik bir pratik olarak güçlü etkinliğinden bahsetmektedir. Simülasyon evreninde tüketim kültürünün en önemli metalarından bir tanesi olan Ŗiddetin, güvenlik ve huzur saplantısıyla yakın bir iliŖki içeresinde olması rastlantısal olarak geliŖen olaylar değildir. Günlük haberler, cinayetler, devrimler ve çevreye yüksek derecede zarar verebilecek nükleer ya da bakteriyolojik tehlikeler Ŗiddetin özünü oluŖturan olgular olarak televizyon ekranlarında sık sık yer bulmaktadır (Baudrillard, 2013, s. 206). Böylece simülasyon evreninde tüketim kültürü bağlamında televizyon, reyting kaygısı çerçevesinde reklamların göz alıcı ıŖıltısına aldanmaktadır. Televizyonda eğlence metasına dönüşen Ŗiddet, kitleler tarafından özüm senerek içelleŖtirilmektedir. Medyanın Ŗiddete karŖı tavrı sadece bir gösteriden ve gösteriŖten ibarettir. Çünkü Ŗiddet, medya patronları tarafından reklam pastasından pay alabilmek için bir reyting malzemesi olarak kullanılmaktadır (Rigel vd., 2005, s. 257).

Sahte Deneyimler Evreninde Gerçeklik ve Kurmaca

Gerçeklik kavramı tarih boyunca görüntülerin yansıttığı bilgiler ıŖıđında yorumlanmıŖtır. Platon ve birçok filozof, gerçekliğin sadece görüntüler tarafından oluŖturulan anlam ile değil, görsel verilere bağlı kalınsızın farklı yollarla da kavranılabilmesi için çaba göstermiŖlerdir. Ancak geçtiğimiz iki yüzyıllık süreçte meydana gelen toplumsal ve teknolojik geliŖmeler, görsel verilere dayalı olgulara olan bağımlılığı giderek arttırmıŖtır. GeçmiŖte görüntüler aracılığıyla anlaŖılan gerçekliğe duyulan güven, yerini görüntüler ve yanılsamalar olarak adlandırılan gerçekliğe bırakmıŖtır. Günümüzün imgeler ve göstergeler tarafından çepeçevre sarılan görsel evrenini tanımlamak adına Feuerback, *The Essence Of Christianity* (Hristiyanlığın Özü) adlı kitabın önsözünde Ŗu sözler yer almaktadır: “*Bu çağ, görüntüyü Ŗeylere, kopyayı asıla, temsili gerçekliğe, görüntüyü varlığa tercih eder*” (Feuerback’den akt. Sontag, 2008, ss. 180-181).

Her ne kadar “söylemek inanmaktır”, “okumak inanmaktır”, “saymak inanmaktır”, “çıkarsama yapmak inanmaktır” ve “hissetmek inanmaktır” gibi kavramlar, kültürel yapıların

medya ile bir deđiſime uğramasıyla birlikte önemleri artan ya da azalan olgular olsa da “görmek inanmaktır” sözü epistemolojik olarak daima önde gelen bir konumda olmuſtur (Postman, 1994, s. 34). Gösteri çağı ve yorum çağı arasındaki yaſanan anlam deđiſikliđi üzerine birtakım tanımlamalar yapan Postman, günümüzde anlamın ve anlamlandırmanın geçmiſ paradigmalardan farklı olduğunu belirtmektedir. Geçmiſte sözel yetenekler etrafında ſekillenen bir anlam yapısı varken günümüzde televizyon ekranında durmaksızın deđiſen imgelerin oluſturduđu gösterge temelli anlam mekanizması varlığını sürdürmektedir (Postman, 1994, s. 72). Postman, 19. yüzyılın sonundan bu sürece kadar geçen dönemi “yorum çağı” olarak adlandırırken, fotoğraf ve telgrafla baſlayan döneme ise “gösteri çağı” adını vermektedir (Özçetin, 2019, s. 256).

Kellner (2013) gösteri kavramının, medya gösterilerinin günümüzde toplumların temel değerlerini ſekillendiren, bireylere çeſitli akımlar çerçevesinde popüler hayat tarzlarını dayatmaya yarayan, çeliſki ve mücadelelerin varlığı kadar anlaſmazlıkların çözümlenmesiyle de ilgili fikirler sunan bir medya kültürü olduğunu savunmaktadır (s. 21). Gösteri toplumu kavramı, “etkileyici görsel efektlerle çekilmiſ büyük ölçekli bir kuramsal performans, medya olayı veya bir epik film” olarak tanımlanmaktadır. Fransız düşünür Guy Debord’ın 1960’lı yıllarda yazmıſ olduğu kitabında, görünüşler ve imgelere yönelik kültürel bir takıntı olarak çözümlendiği gösteri kavramına vurgu yapılmakta ve kitle tüketiminde elektronik medya ile seyircilerin sahte deneyimler yaſadıđı ve “seyir toplumu”nun yaratıldığı belirtilmektedir (Chandler ve Munday 2018, s. 166).

Deđiſen kültür yapısıyla birlikte görüntü merkezli bir dönemde izleyici, ne kadar çok televizyonun manipölatif etkilerine maruz kalırsa o kadar az yaſamaktadır. Birey, egemen ihtiyaç ve kültür endüstrinin baskısı altında bulunmayı ne kadar kabul ederse varoluſunu ve kendi arzularını o kadar az fark eder hale gelmektedir. Bu nedenle gösteri, toplumsal hayatın her yerinde olduğu için izleyicinin de kendisini evinde hissetme olanağı yoktur (Debord, 1967, s. 21). Televizyonun görüntüsü, izleyiciyi direkt olarak gerçekte olan eylemin yaſandıđı yere götürür. İzleyiciye bir anlığına bile olsa savaſ meydanında, gösteri yerinde ya da uzay roketinin fırlatılma sırasında orada bulunma hissiyatı yaſatır ve olayları bütün yakınlığıyla gösterir (Esslin, 1991, s. 56).

Baudrillard, simülasyon evreninin en aktif katılımcılarından birisi olan televizyonu hayatın ayrılmaz bir parçası olarak görmektedir. Düşünüre göre “Yaſamla televizyon birbirlerinden ayrılması imkânsız bir solüsyona benzemektedir” (Baudrillard, 2011b, s. 55). Bir hipergerçek iletiſim aracı olan televizyon, kaybedilmiſ olan gerçeklik olgusunu belirli bir kurgusal süreçten geçirerek görüntüler aracılığıyla gösteriye dönüſtürmektedir (Baudrillard, 1991, s. 12). Televizyon, gösteriyi her ne kadar kamufle ederek yansıtıyor gibi görünse de egemen bir küçümsemeye, gerçek dünyayı sadece “reality shozos” ya da “tele- trotuar”, yani herkese hitap edecek ſekilde hazır yorumlar ve hileli senaryolar biçiminde sunmaktadır (Baudrillard, 2002, s. 177). Gösteri fiili olarak üretilmekte ve gerçeği tersine dönüſtürmektedir. Gösteri gerçektir ancak varlığını sürdüren karſılıklı yabancılaſma, toplumun özünü ve dayanağını oluſturmaktadır (Debord, 1967, s. 24).

Gösteri kavramının en temel varsayımlarından biri de “gerçek zamanlı” televizyon ekranlarında sunulmasıyla birlikte gösteriye dönüſen Körfez Savaſı’dır. Baudrillard’a göre Körfez Savaſı hiç yaſanmamıſtır. Medyanın manipölatif eylemlerine maruz kalan savaſ,

bir gösteri Ŗeklinde kitlelerin tüketimine sunulmuŖtur. Çünkü kitle, anlamdan ziyade gösteri istemektedir (Baudrillard, 1991, ss. 64-65). Televizyonda yayın yapan haber kanalları, savaŖın gerçekleŖmekte olduğu imajını yaratmak için durmaksızın konuŖan uzmanlar, grafikler, istihbarat raporları vb. argümanlarla kamuoyunu ikna etmeye çalıŖmaktadır. Tüm bu medya taktikleri, savaŖın gerçeğinden ziyade birer savaŖ kurgusu olarak kalmaktadır (Toffoletti, 2014, ss. 110-111). Haber kanallarında her savaŖ ya da kriz sırasında manipüle edilerek kurgulanan hipergerçek temsiller, izleyiciyi bilgilendirmekten ya da aydınlatmaktan ziyade dramatize etmekle ilgilenen bir paparazzi sirki haline getiren bir medya gösterisi imajı çizmektedir (Kellner, 2013, s. 232). Televizyon izleyicisi, yapay ve dramatik çatıŖmalardan beslenen ve sürekli bir içerik üretimi karŖısında tutarlı davranıŖ biçimlerini yitirmekte, “seyirlik cümbüşler” karŖısında kendini avutmaktadır. Gerçek ve kurmacanın yer deđiŖtirdiđi televizyon programları, gerçek gibi algılanmaktadır (Türkoğlu, 2011, s. 145).

Televizyon Programlarında Ŗiddetin Temsili Gösterisi

İnsanla ilgili magazin gazeteciliğinin televizyona girmesi ve özel yaŖama dair hikayelerin kamusal söylem haline gelmesi ile bir melezleşme sürecine giren televizyon programcılığı, aynı zamanda belgesel film geleneği üzerine inŖa edilen olayların ve olguların kurgu yöntemleriyle melezlendiği türleri ortaya çıkarmıŖtır. Dramatize “gerçek yaŖam” öyküleri olarak isimlendirilen TV program türü, izleyicilere sahne arkasından gözlemlene ve dikizleme olanağı sağlamasıyla birlikte sosyal ve mahrem alanların birbirine geçmesine neden olmuŖtur (Meyrowitz'den akt. Mutlu, 1999, s. 153). Gerçek yaŖam hikayeleri programları ya da gerçeğliğin yeniden üretilerek sunulduğu show programları, toplum içerisinde meydana gelen ve insana ait gerçek hayat hikayelerinin gerçeğliğini televizyonun manipüle edici teknik kurgusuyla birlikte yeniden üreten programlardır. İçerik seçimi programın hedef kitlesine göre deđiŖmekle birlikte genellikle Ŗiddete iliŖkin konulardır.

Çoğu programın ortak noktası, Ŗiddetin gerçeğliğini gösteriye dönüŖtürerek hipergerçek bir Ŗekilde sunulmasıdır. Programlara konu olan olaylar, fiziksel, psikolojik, duygusal ve cinsel Ŗiddet kategorilerinden oluŖan, birbirleriyle benzerlikler taŖıyan Ŗiddet biçimleridir. Olayların temelde gerçek insan hikayelerinden oluŖuyor olması, izleyici üstünde bir dramatizasyona neden olurken, televizyonun karakteristik bir özelliği olan dramatik dili de bu etkiyi katbekat arttırmaktadır. Çünkü televizyonun sıradan bir olayı abartarak, deđiŖtirerek ve olayların deđiŖik boyutlarını ele alarak oluŖturduđu anlatı stratejisi, “sansasyoneleştirme” olarak tanımlanabilmektedir. İnsanların mahrem iliŖkilerinin kamusal bir söylem haline getirilmesi, olmayan bir durumun olmuŖ gibi gösterilmesi, toplumda popüler olan insanların ŖaŖırtıcı ve bilinmeyen yönlerinin ortaya çıkarılması ve benzer biçimler konu edilmektedir. Özellikle televizyonda çok sık karŖılaŖılan gerçek yaŖam öyküleri televizyon program türlerinin baŖında gelmektedir (Mutlu, 1999, s. 152).

Rahte'ye (2010, s. 8) göre gündüz kuŖađı televizyon programlarındaki asıl sorun, Ŗiddetin olađanlaŖtırılması ve kiŖiselleŖtirilmesidir. Programlara sorunun çözümlü için katılan konukların mağduriyetleri aŖırı vurgulanmakta; ağlama, yakınma, yardım isteme gibi davranıŖlar dramatize

edilmektedir. Benzer süreçlere sürekli maruz kalan izleyicinin, bir süre sonra duyarsızlaşmasına, tepkisizleşmesine ve gerçeklik duygusunu kaybetmesine neden olmaktadır. Bu program türü, mağduriyetlerin kullanılarak sömürüldüğü platformlara dönüşmektedir. Mutlu'ya (2008, s. 119) göre ise kişisel hayatın zorlukları, insanların gözyaşları, çaresizlikleri, umutsuzlukları, Ŗiddetin yıkıcılığı ve tüm bunların televizyon ekranlarındaki temsilinde birtakım sorunlar mevcuttur. Çünkü hayatın gerçek Ŗiddeti diğer insani duygulara göre daha ilgi çekici bir pozisyondadır. Çünkü televizyon “gerçekliğin” bir diğer yüzüne, saydam bir camın gerçekliğiyle bakamaz.

Televizyon, hareketli görüntü, ses ve resim teknolojilerini kullanarak “Ŗimdi ve burada” hissi yaratmaktadır. Tüm teknolojik süreç ile televizyon, Ŗiddeti zengin bir görsel-iŖitsel Ŗölene dönüŖtürmektedir. Bu da Ŗiddetin sürekliliği çerçevesinde ona eşlik eden normalleşmeyi ve kayıtsızlaşmayı beraberinde getirmektedir (Rahte, 2010, s. 152). Bu çerçevede yaŖanan hadisenin hipergerçek bir illüzyonu televizyonda yeniden üretilmektedir. Aynı zamanda programın sunucusu ve karakter tarafından olayın ipuçlarıyla ilgili verilen bilgilerin canlı yayınlarda sunulması, izleyicinin zihninde sanal bir olay örgüsü oluŖturmakta, gerçekliğin yeniden üretimi izleyicinin zihninde de yapılmaktadır (Esslin, 1991, s. 35).

Gerçek hayat hikayeleri programları, temelde iyi niyetli amaçlar çerçevesinde insanların sorunlarına çözüm aramak için üretilmiş televizyon yapımları olsa da günümüzde Ŗiddetin eğlenceli bir biçimde sunularak insani duyguların sömürüldüğü metalar haline gelmiştir. Bugün televizyonda özellikle gündüz kuŖađı yayın diliminde neredeyse her kanalda bulunan bu tür programlarla televizyon, başta mahremiyet olmak üzere Ŗiddet kavramının da giderek silikleŖmesine neden olmaktadır. Kısaca televizyon, bir dedikodu seyirliği aracı olmaktan öteye gidememektedir (Mutlu, 1999, s. 154).

Müge Anlı ile Tatlı Sert Programında Simüle Edilen Ŗiddet Gösterilerinin Analizi

AraŖtırmanın Amacı ve Önemi

Gerçek yaŖamlar program türünün bir alt formatını oluŖturan gerçek hayat hikayeleri programları, başlangıçta pratik çözümler sunan, sosyolojik sorunlara değinen ve insanların hoşça vakit geçirdiği bir televizyon programı formatı iken, günümüzde Ŗiddetin, kaosun ve etik değerlere uygun olmayan olayların ekranlarda gösterildiği televizyon programlarına dönüŖmüŖtür. Bu çalıŖma, örneklem olarak seçilen programda oluŖan Ŗiddet unsurlarını (hal, hareket, tavır ve söylem) saptamayı amaçlamaktadır. ÇalıŖmanın örneklemini oluŖturan *Müge Anlı ile Tatlı Sert* programı da son dönemde içerisinde yoğun olarak Ŗiddet unsuru barındıran popüler bir gündüz kuŖađı programıdır. Birçok farklı türde Ŗiddet unsurunun aynı anda gösterimi yapılmakta olup, durmaksızın devam eden Ŗiddet unsuru, bu tür programlar aracılığıyla izleyicinin tüketimine sunulmaktadır. Sürekli Ŗiddet simülasyonlarına maruz kalan izleyici, Ŗiddeti içselleŖtirerek normal olaylar zinciri içerisinde gerçeklik algısından uzaklaşmaktadır. Bu araŖtırma, gerçek hayat hikayeleri programlarında varlığını sürdüren Ŗiddet unsurunun, postmodern dönemde televizyon ekranlarında nasıl bir form içerisinde devam ettiğini ortaya

koymaktadır. J. Baudrillard'ın simülasyon evrenine, gösteri çağı kavramına ve bunun gibi iletiŖim ve kitle iletiŖim araçlarının sosyolojik etkilerini çözümlenmede araŖtırmacılara yardımcı olan kavramlara atıfta bulunmaktadır. Ŗiddet unsurları, programa katılan kiŖilerin tüm bu Ŗiddet eylemlerini nasıl sergiledikleri, kuramsal çerçeve olan J. Baudrillard'ın simülasyon teorisi bağlamında betimsel olarak yorumlanmaktadır.

AraŖtırmanın Problemi

1950'li yıllardan itibaren izleyicilerin talebi doğrultusunda giderek artan oranda bir pazar payına sahip olan Ŗiddet olgusu, maliyeti az ve çok kolay satılabilen bir kavram olarak medyadaki varlığını sürdürmeye devam etmektedir. Eğlence endüstrisinin bir metası haline gelen Ŗiddet kavramı, günümüzde ekonomik çıkarlar çerçevesinde birçok program türüne entegre edilebilmektedir. Çalışmanın kapsamını oluŖturan gündüz kuŖađı televizyon programları da bünyesinde yoğun olarak Ŗiddet unsuru barındıran program türleri arasındadır. Ekranlarda sürekli yer bulan Ŗiddet unsuru, izleyici üzerinde hem fiziksel hem de psikolojik sorunlara neden olabilmekte, toplumsal yapının da bozulmasında önemli faktörler arasında yer almaktadır

AraŖtırmanın Yöntemi

Bu çalışmada, örneklem olarak ele alınan program içerik analizi yöntemleri kullanılarak incelenmiştir. Nitel içerik analizinde metnin içeriğindeki anlama odaklanılmaktadır. Anlamı ortaya çıkarırken de kodlar ve temalar kullanılmaktadır. Metin kategorilere bölünerek sistematik olarak incelenmesi sağlanmaktadır (Mayring, 2011, s. 117). Elde edilen bulgular ise nitel türde bir tasarıma dayanan betimsel yöntem kullanılarak analiz edilmiştir. Betimsel araŖtırma, bir sosyal ortamda, durum veya iliŖkilerde belirli detayların tasvirine dayanır. Sosyal bilimlerde yaygın olarak kullanılan betimsel araŖtırma yöntemi, sınırları belirli bir konuyu bütünlüklü bir şekilde betimlemeye çalışır (Neuman, 2014, s. 38). Örnek olay incelemelerinde yalnızca tekil birimler/bireyler incelenir. Elde edilen bulgular sadece incelenen örnek olay için geçerli sayılır (Karasar, 2023, s. 149).

Çalışmada sözlü anlatımlar ve beden diline dayalı iki farklı alan yaklaşımı belirlenmiştir. Her aşamada Ŗiddetin sözlü/duygusal, fiziksel ve cinsel boyutu ortaya konulmaya çalışılmıştır. AraŖtırmanın amacı doğrultusunda, ana kategorilere ayrılan her Ŗiddet türü, alt kategorilere bölünerek her türün eyleme dönüŖen formları isimlendirilmiştir. Programın izlenen sahnelerinde belirlenen kategoriler doğrultusunda Ŗiddet türüne göre ileti sayısı, ekranda geçirdiği süre baz alınarak hesaplanan gösterilme süreleri kayıt altına alınmış, tüm bu verilerin Ŗiddet unsurunun ekrandaki yoğunluğunu göstermek amacıyla frekans analizi yapılmıştır. Elde edilen görsel ve işitsel öğeler J. Baudrillard'ın simülasyon teorisi ve hipergerçeklik kavramı çerçevesinde analiz edilmiştir. Sonuçta, gerçek hayat hikayelerinin ele alındığı program bulgularından yola çıkılarak yeniden simüle edilip gösteri Ŗeklinde sunumun etkisi irdelenmiştir.

Araſtırmanın Örnekleme ve Bulgular

Çalıſmanın örneklemini, özel televizyon kanalı ATV’de yayınlanan *Müge Anlı ile Tatlı Sert* programı oluſturmaktadır. Çalıſmada, tabakalı örnekleme yöntemi kullanılarak seçilen 4 sezondan rastlantısal olarak seçilen dört bölüm incelemeye alınmıſtır. *Müge Anlı ile Tatlı Sert* isimli televizyon programı, Müge Anlı’nın sunumuyla hafta içi her gün saat 10.00’da ATV ekranlarında canlı olarak yayınlanan, kriminal türde gerçek hayat hikayeleri programıdır. Genel hatlarıyla kayıp kiſilerin arandığı, herhangi bir nedenden dolayı ailelerinden ya da sevdiklerinden ayrı düſen insanların buluſturulduđu, faili bulunamayan cinayetlerin çözüldüğu, taciz ve tecavüz gibi toplumun hassas sinir uçlarına dokunan olayların gündeme getirildiği bir program türüdür. 8 Ağustos 2008 yılında yayın hayatına baſlamıſtır ve 16. sezonda bölüm sayısı 3 binin üzerine çıkmıſtır. Son sezondan geriye dönük olarak basit rastlantısal örnekleme yöntemiyle seçilen dört bölüm olan 12. Sezon 2358. Bölüm, 13. Sezon 2703. Bölüm, 14. Sezon 2950. Bölüm ve 15. Sezon 3020. Bölüm seyredilerek, içerik analizine tabi tutulmuſtur. Televizyon programıyla ilgili olarak var olan bilgiler ışığında ve programın takibi yapılarak çalıſmanın konusu bağlamında belirlenen Şiddet kategorileri, kuramsal çerçeveden de yararlanılarak sözel anlatım ve beden dili Şeklinde betimlenerek yorumlanmıſtır.

Tablo 1. 12. Sezon 2358. Bölüm Şiddet Kategorilerine İlişkin Veriler ve Simüle Edilen Süre

ANA KATEGORİ	SÖZLÜ-DUYGUSAL ŞİDDET (ADET/SİMÜLE EDİLEN SÜRE)		FİZİKSEL ŞİDDET (ADET/SİMÜLE EDİLEN SÜRE)		CİNSEL ŞİDDET (ADET/SİMÜLE EDİLEN SÜRE)				
	Aşağılama	3	Vurma/Dövme	2	Taciz	1			
ALT KATEGORİ	Tehdit	15	Alet Kullanma	7	Tecavüz	-			
	Hakaret	3	Silah Kullanma	1	Cinsiyetçilik	-			
	Lakap/Yakıştırma	3	Hırpalama	-	Cinsel İstismar	-			
	Hürriyet Kısıtlama	-	Yakma/Atma	4	Doğum Engeli	-			
12. SEZON 2358. BÖLÜM	SÖZLÜ ANLATIM	BEDEN DİLİ	SÖZLÜ ANLATIM	BEDEN DİLİ	SÖZLÜ ANLATIM	BEDEN DİLİ			
	“Sen hiçbir şey kuramazsın; seni kurda kuşa yem etmem!”	Bu söylem, üzüntü ve endişeyle karışık, şiddetli reddediş biçimi şeklinde ifade edilmiştir.	10 sn	“Temmuz ayında annem ve abim tarafından şiddete uğradım. Annem bacaklarımı vurdu.”	Bu ifadeler, telefon bağlantısı vasıtasıyla gerçekleştirildiği için gerekli verilere ulaşılamamıştır.	35 sn.	“Adam benim namusuma dolandı. Namusumu korudum.”	Bu söylem, çelişkili açıklamalarla kişinin gerginliğinin arttığını temsil eden jest ve mimik hareketleri ile sergilenmiştir.	5 dk. 16 sn.
	“4 yıl önce annemi, burası size mezar olacak diyerek tehdit etti.”	Bu söylem, karşı tarafa yönelik olarak baskı kurma, otoriter bir tavır sergileme ve kişinin ısrarını gösteren jestlerle ifade edilmiştir.	2 dk.	“Adamı öldürdü bir kuyuya attı ama kimse bulamadı.”	Bu ifade, yayına telefon vasıtasıyla katılan bir izleyici tarafından söylendiği için gerekli verilere ulaşılamamıştır.	30 sn.			-
	“Zeynep’i öldür. Ben sana cezaevinde bakarım dediler. Onlara kardeş diyemem, beni sürekli ölümle tehdit ediyorlar. Bütün kardeşlerim beni ölümle tehdit ediyor!”	Bu söylem, tedirginlik ve endişe içeren mimiklerle ifade edilmektedir.	3 dk 21 sn	“6 ay önce eski eşimi sırtından bıçaklamış ve bir bağ evindeki su kuyusuna atmak istemiş. Bir elinde bıçak bir elinde levye demiri varmış.”	Bu söylem, yalan söylediği düşünülen kişinin çelişkili açıklamaları sonucunda kendini sıkışmış hissedene, görüşlerini değiştirmek istemeyen bir pozisyonda ekranlara gelmektedir. Gergin tavırların, çelişkili açıklamaların gerçekliğe gölge düşürdüğü görülmektedir.	5 dk 26 sn			-

<p>“Azı dışımı gösterir ve bu işi itiraf ederim diyerek tehdit edildim.”</p>	<p>Müge Anlı'nın telefonuna gelen bir mesajla ekranlarda yeniden simüle edilen bu söylem, Müge Anlı'nın şaşırması bir yüz ifadesiyle, çekinceli açıklamalarda bulunan kişiye karşı jestler yaptığını göstermektedir.</p>	<p>2 dk.</p>	<p>“2001’de Mustafa beni dövdü. 2 çocuğumu düşürdüm.”</p>		<p>58 sn.</p>				
<p>“Bu cinayeti Cahit işledi. Sıra ona da gelecek!”</p>		-	<p>“Mehmet’i dağda yaktılar ve yok ettiler.”</p>	<p>Bu ifade, Müge Anlı'nın telefonuna gelen bir mesajın ekranda sunulması sırasında stüdyodaki kişinin şaşırması ve sıkıntılı hareketler sergilediğini belirtmektedir. Kişi, tehdit altında olduğunu düşünerek alanını daraltmak amacıyla toparlanma hareketleri yapmaktadır. Müge Anlı ise emin ve yargılayıcı bir tavırla cinayeti sorgulamaktadır.</p>	<p>3 dk</p>				
<p>“Senin de parmağın var. O eski kocan olacak olan Ercan’ın da parmağı var.”</p>	<p>Bu söylem, uzun süre eleştirici bir dinleme pozisyonunda bulunan konuşanın, karşı tarafa bir anda yükselen tansiyonla birlikte kışkırtıcı ve saldırgan bir jest sergilediğini göstermektedir.</p>	-	<p>“Namusuma göz uzattı. Biz de adamı 2-3 yumruk atarak dövdük.”</p>		<p>30 sn.</p>				
<p>“Eşim bana ‘eşlik’ yapmadı.”</p> <p>“Kişinin bir ‘insan’ yüzü vardır; bir de ‘it’ yüzü, it yüzümüzü mü gösterelim?”</p>		-	<p>“Çay içme bahanesiyle adamı evine çağırıp, bıçakla yaralayıp arkadaşıyla sürükleyerek bir arsaya götürdüğünü söyledi.”</p>	<p>Bu söylem, canlı yayına yüzü buzlanarak katılan bir izleyici tarafından aktarıldığı için verilere ulaşılamamıştır.</p>	<p>10 dk</p>				

<p>“Azı dışımı gösterir ve bu işi itiraf ederim diyerek tehdit edildim.”</p>	<p>Müge Anlı'nın telefonuna gelen bir mesajla ekranlarda yeniden simüle edilen bu söylem, Müge Anlı'nın şaşırması bir yüz ifadesiyle, çekinceli açıklamalarda bulunan kişiye karşı jestler yaptığını göstermektedir.</p>	<p>2 dk.</p>	<p>“2001’de Mustafa beni dövdü. 2 çocuğumu düşürdüm.”</p>		<p>58 sn.</p>				
<p>“Bu cinayeti Cahit işledi. Sıra ona da gelecek!”</p>		<p>-</p>	<p>“Mehmet’i dağda yakıtlar ve yok ettiler.”</p>	<p>Bu ifade, Müge Anlı'nın telefonuna gelen bir mesajın ekranda sunulması sırasında stüdyodaki kişinin şaşırması ve sıkıntılı hareketler sergilediğini belirtmektedir. Kişi, tehdit altında olduğunu düşünerek alanını daraltmak amacıyla toparlanma hareketleri yapmaktadır. Müge Anlı ise emin ve yargılayıcı bir tavırla cinayeti sorgulamaktadır.</p>	<p>3 dk</p>				
<p>“Senin de parmağın var. O eski kocan olacak olan Ercan’ın da parmağı var.”</p>	<p>Bu söylem, uzun süre eleştirici bir dinleme pozisyonunda bulunan konuşanın, karşı tarafa bir anda yükselen tansiyonla birlikte kışkırtıcı ve saldırgan bir jest sergilediğini göstermektedir.</p>	<p>-</p>	<p>“Namusuma göz uzattı. Biz de adamı 2-3 yumruk atarak dövdük.”</p>		<p>30 sn.</p>				
<p>“Eşim bana ‘eşlik’ yapmadı.”</p> <p>“Kişinin bir ‘insan’ yüzü vardır; bir de ‘it’ yüzü, it yüzümüzü mü gösterelim?”</p>		<p>-</p>	<p>“Çay içme bahanesiyle adamı evine çağırıp, bıçakla yaralayıp arkadaşıyla sürükleyerek bir arsaya götürdüğünü söyledi.”</p>	<p>Bu söylem, canlı yayına yüzü buzlanarak katılan bir izleyici tarafından aktarıldığı için verilere ulaşılamamıştır.</p>	<p>10 dk</p>				

Müge Anlı ile Tatlı Sert Programı, 12. Sezon 2358. Bölüm İçerik Analizi

Programın bu bölümü, geçmiş bölümlerdeki olayların bir hatırlatma video kayıt kasetinin (VTR-Video Tape Recorder) tekrar ekrana getirilmesiyle başlamaktadır. Ancak Ŗiddet içeren hareketler ve söylemlerin kasıtlı olarak seçilmesi ile çeŖitli kurgu yöntemlerinin (hızlı görüntü geçiŖleri, animasyonlar, dramatik müzikler) kullanılması bazı sorunlara yol açmaktadır. İzleyiciyi ekrana çekme ve merak uyandırma televizyonun temel özellikleri arasında yer alsada bu durum kuramsal olarak Ŗu Ŗekilde tanımlanabilir: Kurgusal süreçten geçirilen görüntüler, kurgulanmamıŖ ham görüntülere kıyasla izleyici üzerinde farklı tepkilere neden olabilmektedir. Ham görüntüler, mesajların gerektiği Ŗekilde ifade edilmesini sağlamaz. Bu bağlamda, programın Ŗiddet unsurlarıyla başlaması izleyici üzerinde yeni bir anlam inŖası olarak yorumlanabilir. Manipülatif kurgu yöntemleriyle gerçekte insanların deneyimlediği Ŗiddet, bir gösteri olarak sunulmaktadır.

Tekrara düŖülmemek adına, programın belirli noktalarından alınan ve toplum içinde “sansasyon” yaratabilecek potansiyele sahip Ŗiddet söylemleri örnek olarak betimlenmektedir. Bu doğrultuda, programın 16.56’ncı dakikasından başlamak üzere defalarca “*Burası size mezar olacak!*” söylemi yer almaktadır. Hem çeŖitli kurgu yöntemleriyle ekrana getirilmekte hem de programa katılan Zeynep Ergül tarafından çeŖitli zaman dilimlerinde söylenmektedir. Bu söylem, sözlü tehdit yoluyla geleneksel Ŗiddet eylemi olup ekranlarda yeniden simüle edilerek modern bir görünüme bürünmektedir. Baudrillard’ın perspektifinden yorumlandığında, Ŗiddetin ekranlarda görselleŖtirilerek ve öyküleŖtirilerek aktarılmasında bir sorun yoktur. Ancak burada asıl sorun ve izleyicilerin savunmasız kaldığı nokta, Ŗiddetin ekranda teknolojik olarak sürekli devamlılığıdır.

Zeynep Ergül, mağdur sıfatıyla kızını aramak için programa katıldığını belirterek akrabalarından ve yakın çevresinden ölüm tehditleri aldığını dile getirmektedir. “*Zeynep’i öldür. Ben sana cezaevinde bakarım, dediler. Onlara kardeŖ diyemem, beni sürekli ölümle tehdit ediyorlar. Bütün kardeŖlerim beni ölümle tehdit ediyor.*” gibi tehdit yoluyla Ŗiddet söylemleri dile getirilmiŖtir. Ŗiddet kavramının televizyon ekranlarında yeniden üretiminin izleyici üzerinde meydana getirdiği birçok olumsuz durum vardır. Buna göre izleyicinin sürekli Ŗiddet içeriğine maruz kalması, televizyon ile oluşturulan gerçekteki dünya tezahürlerinin izleyicinin hayal dünyasındaki gerçekteki dünya imgesine karŖılık gelmesi, bir bakıma izleyicinin toplumsal dünyayı televizyondaki dünyayla benzer Ŗekilde anlaması anlamına gelmektedir.

“*6 ay önce eski eŖimi sırtından bıçaklamıŖ ve bir bağ evindeki su kuyusuna atmak istemiŖ. Bir elinde bıçak bir elinde levye demiri varmıŖ.*” söylemi, toplamda 5,26 dakikalık bir zaman dilimi içerisinde gerçekteki dünyada gerçekleşmektedir. Müge Anlı ve Zeynep Ergül arasında devam eden konuşmalarda “ölüm”, “bıçaklandı”, ve “attı” kelimeleri sürekli dile getirilmektedir. Bir kod biçiminde dile getirilen söylemler, Baudrillard’ın düşünceleri çerçevesinde Ŗiddetin bir nefret biçimini temsil etmektedir. Ŗiddetin teknolojik olarak devamlılığının yanında yapmacık bir biçimdir ve medya, Ŗiddeti ötekileŖtiriyor gibi yapmaktan çok Ŗiddeti teşvik etmektedir.

Birçok Şiddet türünün aynı anda kullanılması, medyanın nefreti topluma pompaladığı varsayımını doğrular niteliktedir. Toplumsal çatıſmaları körükleyerek gerçek Şiddet türlerinin yerine yapmacık ve modern bir Şiddet deneyimi yaratmaktadır. Örnekte olduğu gibi yeniden simüle edilen nefret, sembolik olarak iſlenerek gerçek amacına ulaſmaktadır. Toplumsal çatıſmayı ve ayrımcılığı destekler niteliktedir. Bunun gibi birçok sözlü/duygusal, fiziksel ve cinsel Şiddet eylemlerinin meydana geldiği programda, davet edilen kiſi ve kiſilerin gerçek hayat hikâyeleri olması sebebiyle Şiddet biçimlerinin yoğunluğu sürekli deđiſmektedir. Programın bu bölümü boyunca sözlü ve duygusal Şiddet biçimlerinin yoğunluğu göze çarpmaktadır.

Tablo 2. 13. Sezon 2703. Bölüm Şiddet Kategorilerine İlişkin Veriler ve Simüle Edilen Süre

ANA KATEGORİ	SÖZLÜ-DUYGUSAL ŞİDDET (ADET/SİMÜLE EDİLEN SÜRE)		FİZİKSEL ŞİDDET (ADET/SİMÜLE EDİLEN SÜRE)		CİNSEL ŞİDDET (ADET/SİMÜLE EDİLEN SÜRE)				
ALT KATEGORİ	Aşağılama	4	Vurma/Dövme	6	Taciz	1			
	Tehdit	6	Alet Kullanma	1	Tecavüz	-			
	Hakaret	2	Silah Kullanma	-	Cinsiyetçilik	2			
	Lakap/Yakıştırma	6	Hırpalama	-	Cinsel İstismar	1			
	Hürriyet Kısıtlama	-	Yakma/Atma	2	Doğum Engeli	-			
13.SEZON 2703. BÖLÜM	SÖZLÜ ANLATIM	BEDEN DİLİ	SÖZLÜ ANLATIM	BEDEN DİLİ	SÖZLÜ ANLATIM	BEDEN DİLİ			
	“Nezen’i öldürdüğüm gibi seni de öldüreceğim ! / Tıpkı Nezen gibi seni de öldürürüm!”	Bu ifadeler, program boyunca farklı mekanlarda kaydedilen benzer açıklamalarla birlikte birçok kez ekranlarda gösterilmektedir. Zanlı, korku ve öfke içeren yüz ifadeleri eşliğinde savunmacı bir pozisyonda, tehdit edici eylemleri sınırlamaya yönelik davranışlar sergilemektedir.	40 sn	“Ne yapıyorsan yap bıktım artık diyerek Murat’a dövdürttü.”	Bu söylem, kışkırtıcı ve saldırgan, şiddetli bir reddediş ve sıkıntıyı gösteren jest ve mimiklerle ifade edilmektedir.	-	“Kadını beğenmedin ... Bir saat beraber olacağın bir kadın için başıma bela getirme dedim.”	Bu ifade, öldürüldüğü düşünülen Lütfiye ile para karşılığında birlikte olan kişinin, yoğun baskılara karşı kendini savunma pozisyonuna alarak jest ve mimikleriyle kışkırtıcı ve saldırgan hareketler sergilediğini göstermektedir.	16 sn
	“Bir kez olsun çocuklarına babalık yapmadın!”	Bu söylem, bir kadın tarafından serzeniş şeklinde dile getirilmiştir. Kararlılığını ve mevcut durumunu ifade etmek amacıyla el ve kollarını kullanarak duygularını pekiştiren hareketler sergilemektedir.	-	“Lütfiye Gündüz, kuvvetle o gece öldürüldü. Mavi varil içerisinde Kızıl Irmağa atıldı.”	Bu ifade, Müge Anlı’nın bir tahta üzerinde, Lütfiye ile telefon görüşmelerinin arama kayıtlarını analiz ettiğini belirtmektedir. Bu süreçte, Müge Anlı’nın beden dili genellikle sorgulayıcı jest ve mimiklerden oluşmaktadır.	37 dk	“Sen benim karım için mi geldin?”	-	

<p>“Nezen’e yaptıklarımı sana da yapacağım diyerek silahı kafama dayadı ve beni tehdit etti.”</p>	<p>Bu söylem, adliye binasında tekrar dile getirilmektedir. Bulunduğu konumun sağladığı güvenle beden diline rahatlık yansımış, aynı zamanda şiddet eylemine maruz kalmanın getirdiği saldırgan bir oturma pozisyonu sergilemiştir.</p>	10 sn	<p>“Çat yolunda kimi öldüresiye dövdün, kimi komalık ettin?”</p>	<p>Bu söylem, fiziksel şiddet eyleminin oluşturmuş olduğu psikolojik etkilerin dışı vurumu olarak saldırgan ve sorgulayıcı bir vücut dile ile ifade edilmiştir. Karşı taraftan gelen çelişkili açıklamaları bastırma adına koyucu, bastırma ya da reddetme ifadesi olarak yorumlanabilecek jest hareketleri gerçekleştirilmektedir.</p>	1 dk 45 sn	<p>“O gece Lütfiye’yi gördüm, beğenmedim ve arabama almadım.”</p>	<p>Müge Anlı, Lütfiye Gündüz’ün kayb olduğu gece yaşananları bir tablo üzerinden analiz ederek, bu söylem üzerinden bir soruşturma şeklinde olayları yeniden simüle etmiştir. Genel olarak şüpheli ve sorgulayıcı bir beden dili okuması yapılmaktadır.</p>	4 dk
<p>“Sahtekâr insan! Bana gözüne far tutulmuş tavşan gibi bakma! Sen Allah’ın gazabına uğramışsın. Suratına bir bak, Şam şeytanına dönmüşsün! Sen herkesten dayak yiyen bir insansın.”</p>	<p>Sözlü şiddet, hakaret, öfke ve tiksinti olarak değerlendirilebilecek duygu şiddet biçimleri beden diline yansırken, gerginlik artıkça kışkırtıcı ve saldırgan mimikler görülmüştür. Bu söylemler, fiziksel şiddete dönüşebilecek boyuttadır.</p>	1 dk 20 sn	<p>“Lütfiye abla çocuklara vurmazdı. Bu çocuklara dayak atardı!”</p>	<p>Kararlı, kışkırtıcı ve saldırgan jestlerle ifade edilen bu söylem, diğerleri tarafından reddedilmekte ve kaotik bir ortamda herkesin herkesi suçladığı bir duruma dönüşmektedir. Karşılıklı onaylanmanın olmadığı gergin stüdyo ortamı, bireyleri savunmacı bir pozisyona itmektir.</p>	-			-
<p>“Ortada bir pasta var. (Nezen için kullanılan yakıştırma) Herkes o pastadan pay almış. Bende bir müşteriyim!” “Herkes bir pastayı bölüşüyor da sen bölüşmedin mi? Sende o pastadan tat almışsın!”</p>	<p>Bu söylemler, hayatını kaybetmiş olan Lütfiye’ye yönelik olarak iki kişi arasında geçmektedir. Lütfiye ile para karşılığında ilişkisi olduğu iddia edilen kişi, iftiraya uğradığını ve haksızlık yapıldığını savunarak kendini aklamaya çalışmaktadır. Beden diliyle saldırgan bir tutum sergilemekte ve olayın baş şüphelisi olarak baskı altında olduğunu ifade eden davranışlarda bulunmaktadır.</p>	2 Dk 40 sn	<p>“Benim annem Şefik’ten de çok dayak yedi. Annemi sende çok dövdürdün. Çok şiddet uyguladınız. Yalan konuşuyorsun!” “O dönem kır evinde kardeşimi kepçeyle dövdürttün!”</p>	<p>Bu söylem, canlı yayına telefon bağlantı ile katılan Nezen Germiyan’ın kızı tarafından söylenmektedir. Bu nedenle beden dili analizi yapılamamıştır.</p>	4 Dk 13 sn			-

Müge Anlı ile Tatlı Sert Programı, 13. Sezon 2703. Bölüm İçerik Analizi

Programın bu bölümü, Nezen Germiyen ve Lütfiye Gündüz’e ne olduğu sorusu bağlamında medyatik bir soruŖurma Ŗeklinde ilerlemektedir. NevŖehir’de 8 yıl önce meydana gelmiŖ olaylar, 2021 yılında televizyon ekranlarında yeniden simüle edilmektedir. Yoğun olarak Ŗiddet unsuru içeren tanımlarla birlikte bir dizi Ŗiddet olayı, kamuoyunun önünde bir gösteri biçiminde gerçekteŖmektedir. Bu çerçevede Lütfiye Gündüz ile para karşılığında birlikte olan bir kiŖinin Lütfiye’yi bir pastaya benzettiği söylemler üretilmektedir. “*Ortada bir pasta var. Bende müşteriym*” dedi. BaŖka bir konuk ise “*Buradaki herkes bir pastayı bölüŖüyor da sen bölüŖmedin mi? Ortada bir pasta varsa sende o pastadan tat almıŖsın*” diyerek Lütfiye Gündüz’e hem sözel/duygusal hem de cinsel Ŗiddet uygulamaktadır. Kayıp ve öldürüldüğu Ŗüphesi ağır basan bir kadının televizyon ekranlarında çeŖitli çirkin yakıŖtırmalarla bir metaya dönüŖtürülerek sunulması, pornografik bir söylemden öte, Ŗiddete maruz kalmıŖ mağdurun bedeni ve Ŗiddet eyleminin teŖhiriyle beraber izleyici üzerinde bir haz duygusu, yönlendirici ve özendirici bir zemin oluŖurmaktadır. Görsel ve iŖitsel olarak izleyici tarafından tüketilen bu Ŗiddet eylemleri, kiŖiler üzerinde rol model olabilmektedir.

Bireysel davranıŖlar ve biliŖsel geliŖim üzerine yapılan araŖtırmalarda, televizyonun kiŖilerin etnik ya da cinsel rollerine iliŖkin çeŖitli kalıplar oluŖurmaya katkı sağladığı belirtilmektedir. Bunun yanında genç izleyicilerin televizyondaki karakterlerden etkilenme ve kimlik oluŖurma süreçleri, yetiŖkinlere göre daha kolay gerçekteŖmektedir (Josepson 1995’ten akt. Dağ vd. 2005, s. 18). Televizyon tarafından manipülasyona uğrayan ve Ŗiddeti modern kılan Ŗey, Ŗiddetin teŖvik edici boyutudur.

Programın 22. dakikasında “*Çat yolunda kimi öldürülesiye dövdün, kimi komalık ettin? Lütfiye’yi o yolda döverek komalık etti.*” söylemi, stüdyoda tansiyonun yükseldiği anlarda bir konuk tarafından dile getirilmektedir. Herkesin herkese cevap verdiği kaotik bir ortamda gerçekteŖen bu eylem, sunucu tarafından engellenmemektedir. Simülasyon evreninde televizyon, toplumları anlamdan uzaklaŖtırırken içeriği yok edilen gösteriler üretmektedir. Çünkü kitleler anlam yerine gösteri talep etmektedir. Televizyonda bu tarz olaylarla izleyicinin taleplerine cevap vermektedir. Simülasyon teorisinin temel varsayımlarından bir tanesi olan kitle kavramı da bu olayın küçük ölçekli bir örneği olarak öne çıkmaktadır. Çünkü, karşılıklı saygı ve etik değerler çerçevesine ele alınabilecek olan basit ve sıradan olaylar, bir gösteri biçimde gerçekteŖtirilmektedir. Simülasyon evreninde toplumsalın bir kitle toplumuna dönüşümü, bu gösteri ile gerçekteŖtirilmektedir.

Öldürüldüğu düşünölen Lütfiye’nin kızı Hamiyet, programa telefonla bağlanmış ve “iyi” rolünü oynayan Mübarya’ya karşı “*KardeŖimi kepçeyle dövmedin mi?*” diyerek Mübarya’nın uygulamıŖ olduğu fiziksel Ŗiddete dile getirmiŖtir. Mübarya’nın söylemleri daha yapıcı bir seviyede yken, programın sonuna doğru telefonla bağlanan Hamiyet bu söylemleri çürütmüŖtür.

Her ne kadar gerçek hayat hikayeleri programları olsa da kurgusal bir süreçten geçen bu tür programlar, televizyonun temel karakteristik özelliklerini yerine getirmek zorundadır. Kullanılan senaryo yöntemleri, gerçekliği göstermek yerine bir öykü şeklinde programın devamını sağlamaktadır. Bu bir zorunluluk olmakla birlikte her programın bir ekonomik getirisi de mevcuttur. Bu nedenle insanların gerçek hikayeleri, televizyonun manipülatif kurgusu çerçevesinde belirli bir program içerisinde üretilmekte, reyting oranlarıyla birlikte ekonomik çıkarlar da gözetilmektedir.

Tablo 3. 14. Sezon 2950. Bölüm Şiddet Kategorilerine İlişkin Veriler ve Simüle Edilen Süre

ANA KATEGORİ	SÖZLÜ-DUYGUSAL ŞİDDET (ADET/SİMÜLE EDİLEN SÜRE)		FİZİKSEL ŞİDDET (ADET/SİMÜLE EDİLEN SÜRE)		CİNSEL ŞİDDET (ADET/SİMÜLE EDİLEN SÜRE)			
ALT KATEGORİ	Aşağılama	5	Vurma/Dövme	2	Taciz	-		
	Tehdit	5	Alet Kullanma	-	Tecavüz	1		
	Hakaret	1	Silah Kullanma	2	Cinsiyetçilik	-		
	Lakap/Yakıştırma	-	Hırpalama	-	Cinsel İstismar	1		
	Hürriyet Kısıtlama	2	Yakma/Atma	1	Doğum Engeli	-		
14.SEZON 2950. BÖLÜM	SÖZLÜ ANLATIM	BEDEN DİLİ	SÖZLÜ ANLATIM	BEDEN DİLİ	SÖZLÜ ANLATIM	BEDEN DİLİ		
	<p>“Boşanmış bir çocuğun varken sen koca peşinde koşamazsın; kır dizini, otur evinde!”</p> <p>“24 yaşına kadar her şeyi yaşıyorlar. Sonra bir ‘Allah’ın cezasına’ rastlıyorlar. Ne oldu şimdi? Vah gidene!”</p>	<p>Bu söylemler, Sevil Kutlu’nun erkek arkadaşı tarafından öldürüldüğü gerçeği ortaya çıktıktan sonra maktulün annesine ve teyzesine hitaben yapılmıştır. Konuklar stüdyoda ağlamakta, Anlı ise cinayet itirafından sonra kızgınlık ve üzüntü belirten mimikler sergilemektedir.</p>	-	<p>“Gözaltı sürecinin üçünü gününde Sevil Kutlu’yu silahla vurarak öldürdüğünü itiraf etti. Cesedi önce gömdüğünü, sonra çıkarıp hayvanların yemesi için bıraktığını söyledi.</p> <p>Silahla öldürüyor ve babasının bağ evine yakın bir araziye önce atıyor; sonra gömüyor. Daha sonra ceset tespit edilir diyerek, gömdüğü yerden çıkarıyor ve kemiklerin kaybolmasını umuyor.”</p>	<p>Sevil Kutlu’nun eski erkek arkadaşının cinayeti itiraf etmesinin ardından Müge Anlı yayında açıklanan bu söylemlerle fiziksel şiddet televizyonda simüle edilmektedir. Sevil Kutlu’nun yakınlarının derin üzüntü ve gözyaşları ekrana yansırken, Müge Anlı da üzüntüsünü beden diliyle ifade etmektedir.</p>	6 d k	<p>“Kızlar evden güya sevgilim dediği adamlara kaçıyorlar. Bu adamlar da onları eve kapatıp on kişiye bir gecede yirmişer liraya satıyorlar.”</p>	<p>Müge Anlı, örnek bir olay olarak anlattığı bu söylem sırasında, üzgün ve kızgınlık belirten mimik hareketleriyle hassasiyet gösterdiği gözlemlenmiştir.</p>

	<p>“Sen benim silahımı ve paramı çaldın. ‘Gördüğümü z yerde birbirimizi öldüreceğiz,’ diyerek tehdit etti.”</p>	<p>Bu söylem, uyarıcı madde kullandıktan sonra kaybolan Ahmet Ataoğlu’nun arkadaşlarından birinin tehdit yoluyla söylediği şiddet eylemidir. Beden dili analizi, Müge Anlı’nın diyaloga açık mimikler sergilediğini ve kayıp kişinin annesinin ağladığını göstermektedir.</p>	<p>14 dk</p>	<p>“Kızı her gece boğmaya çalışıyormuş ve şiddet uyguluyormuş.”</p>	<p>Telefonla yapılan görüşme olması nedeniyle verilere ulaşamamıştır. Stüdyodaki kişilerin beden dili sıradan ve normaldir. Şaşırma ya da reddetme gözlemlenmemektedir.</p>	<p>1 dk</p>			<p>-</p>
	<p>“Süleyman, Cennet’i kaçırdı. İkisini de öldüreceğiz. Senin Allah belanı versin, beni bir daha arama!”</p>	<p>Telefon bağlantısıyla gerçekleştirilen ve bir izleyici tarafından dile getirilen bu ifadelerle ilgili olarak gerekli verilere ulaşamamıştır. Ancak stüdyodaki kişilerin son derece rahat ve şiddet eylemlerine alışık oldukları görülmektedir.</p>	<p>27 dk sn</p>	<p>“Sonra kadına arabada bir tane çarpıyor. Kadın ölüyor ve sabaha kadar kadını sobada yakıyor.”</p>	<p>Kayıp ve yabancı uyruklu bir kadının durumu hakkında başlayan konuşmalar sırasında, Müge Anlı tarafından dile getirilen bu ifadeler, onun beden dilinde endişe ve serzeniş olarak yansımaktadır.</p>	<p>59 sn</p>			<p>-</p>
	<p>“Bulursak tek taraflı öldürmeyiz. İkisini birlikte öldürürüz; çocuğu da öldürürüz. Zeynep gönülsüz bir şekilde evlendirildi. Beni her gün dövüyordu. ‘Sen bu evde kölesin, bu evin köpeğisin,’ diyerek hakaret ediyordu!”</p>	<p>Telefon bağlantısıyla dile getirilen bu ifadelerle ilgili gerekli verilere ulaşamamıştır. Stüdyodaki kişilerin beden dillerinde şaşırma, hayret ve küçümseyici jestler gözlemlenmiştir.</p>	<p>3.50 dk.</p>			<p>-</p>			<p>-</p>

Müge Anlı ile Tatlı Sert Programı, 14. Sezon 2950. Bölüm İçerik Analizi

“BoŖanmış bir çocuğun varken sen koca peşinde koŖamazsın, kır dizini otur evinde!” ve “24 yaŖına kadar her Ŗeyi yaŖıyorlar. Sonra bir ‘Allah’ın cezasına’ rastlıyorlar. Ne oldu Ŗimdi? Vah gidene!” söylemi, Sevil Kutlu’nun eski erkek arkadaŖı tarafından öldürüldüğünün gündeme düŖmesinin ardından Müge Anlı tarafından dile getirilmiştir. Uzun zamandır medyatik bir soruŖturma Ŗeklinde yürütölen Sevil Kutlu cinayeti, programın diğer bölümlerinde olduğu gibi bir gösteri Ŗeklinde kamuoyuna servis edilmiştir. Katil zanlısı olan eski erkek arkadaŖ, stüdyoda kendine yer bulmuş, tüm iddiaları reddetmiş, maktölün yakınlarıyla çeŖitli tartiŖmalara girmiŖtir. Uzunca bir süre ekranlarda yer aldıktan sonra savcılık tarafından soruŖturmaya alınınca suçunu itiraf etmiştir. Genel bir çerçeveden bakıldığında, garip hareketleri, yalan beyanları, çeliŖkili açıklamalarıyla hâlihazırda baş Ŗüpheli olan bir kiŖinin televizyon ekranlarında bu kadar uzun süre, bir televizyon karakteri olarak yer bulmasının, bu tür “gerçek hayat hikayeleri” adı altında üretim yapan programların inandırıcılığına zarar verdiği görölmektedir. Bir senaryo içerisinde üretildiği, bu durumun da insanların hikayelerinden, acılarından ve tecrübe ettikleri Ŗiddetten bir çıkarım sağlayan programlara dönüŖtüđu gözlemlenmektedir. Hâlihazırda Ŗiddetten ve acıdan zevk alan bir kitle toplumunda televizyonun bu talebe karŖılık vermemesi gülünç olacaktır.

Sevil Kutlu’nun katil zanlısı olan eski sevgilisinin, cinayeti polise itiraf ettikten sonraki açıklamalarında yer alan; “Silahla öldürüyor ve babasının bağ evine yakın bir araziye önce atıyor, sonra gömüyor. Daha sonra ceset tespit edilir diyerek gömdüğu yerden çıkarıyor ve kemiklerin kaybolmasını umuyor.” söylemi ve “Gözaltı sürecinin üçüncü gününde Sevil Kutlu’yu silahla vurarak öldürdüğünü itiraf etti. Cesedi önce gömdüğünü, sonra çıkarıp hayvanların yemesi için bıraktığını söyledi.” ifadeleri defalarca program içerisinde yer bulmuŖtur. Sevil Kutlu’nun atıldığı vadi ve ona ait olduğu iddia edilen kemikler, çeŖitli kurgu (kamera açılırları ve teknikleri, görsel vurgu, müzik vb.) yöntemleriyle sansürsüz olarak defalarca gösterilmiştir. Böylece Ŗiddet unsuru, sadece stüdyoda sergilenen sözel söylemlerden öteye geçerek, imge/gösterge tabanlı Ŗiddet biçiminin de gösterisi yapılmıştır. Çünkü içinde yaŖadığımız dönemde metin tabanlı anlam yerini imge ve göstergelere bırakmıştır. Metin ve söylemlerden daha etkili olan bu yöntem hem seyircilerin dikkatini çekerken hem de inandırıcılığı artırmaktadır. Sevil ve katil zanlısı, vadinin fotoğrafları, kemik parçaları vb. görseller, cinayetin bir hipergerçeklik kanıtı olarak simülasyon evreninde yeniden simüle edilmiştir. “Kızlar evden güya sevgilim dediği adamlara kaçıyorlar. Bu adamlar da eve kapatıp on kiŖiye bir gecede yirmiŖer liraya satıyorlar.” söylemi, Müge Anlı tarafından betimlenmektedir. Sevil Kutlu cinayetinin açıklığa kavuŖturulmasının ardından söylenen bu söylemler, konuyla hiçbir alakası olmamasına rağmen dile getirilmektedir. Bu noktada üzerine durulması gereken Ŗey televizyon ekranında ne kadar çok Ŗiddet içeriğine maruz kalınırsa dünyayla ilgili gerçeklik algımızın da o derece de deđiŖeceđi anlamına gelmektedir.

Gerbner'in vasat dünya sendromunda da belirtmiſ olduğu gibi sürekli Şiddet unsuruna maruz kalan birey, duyarsızlaſmaktadır. Bir süre sonra ise birey, güvensizlik ve savunmasızlık duygusuyla beraber, sosyal yaſamında problemler yaſamaya baſlamaktadır (Stossel, 1997). Diğer bir taraftan, Baudrillard'a göre televizyon bize "dünyalardan bir dünya" göstermektedir (Leppert, 2009, s. 16). Yani, sürekli simülasyonların üretildiği bir imge ve gösterge merkezli evrende, çeſitli deneyimlerle birlikte her türlü olgunun manipülasyona uğradığını vurgulamaktadır. Dünyalardan bir dünya ile vurgulanmak istenen nokta, televizyon ekranında izleyiciye yansıyan görüntülerin gerçek dünyanın bir yansıması olmadığıdır. Bu bir temsildir ve yeniden üretilmiſ bir hipergerçekliktir.

Tablo 4. 15. Sezon 3020. Bölüm Şiddet Kategorilerine İlişkin Veriler ve Simüle Edilen Süre

ANA KATEGORİ	SÖZLÜ-DUYGUSAL ŞİDDET (ADET/SİMÜLE EDİLEN SÜRE)		FİZİKSEL ŞİDDET (ADET/SİMÜLE EDİLEN SÜRE)		CİNSEL ŞİDDET (ADET/SİMÜLE EDİLEN SÜRE)				
ALT KATEGORİ	Aşağılama	1	Vurma/Dövme	3	Taciz	-			
	Tehdit	1	Alet Kullanma	1	Tecavüz	1			
	Hakaret	2	Silah Kullanma	1	Cinsiyetçilik	-			
	Lakap/Yakıştırma	-	Hırpalama	-	Cinsel İstismar	1			
	Hürriyet Kısıtlama	2	Yakma/Atma	-	Doğum Engeli	-			
15.SEZON 3020. BÖLÜM	SÖZLÜ ANLATIM	BEDEN DİLİ	SÖZLÜ ANLATIM	BEDEN DİLİ	SÖZLÜ ANLATIM	BEDEN DİLİ			
	<p>“Bu küçüklüğünden beri çok korkak. Cahil bu, ne yapacağı belli olmaz. Aklına girerler diye korktum.”</p>	<p>Cinayetin şüphelilerinden Tuncay Sakız’a yönelik bu ifadeler, katilin kimliği belirlendikten sonra Tuncay, halası ve annesi tarafından aşağılayıcı bir şekilde dile getirilmektedir. Bu söylemler, yumuşak ve rahatlatıcı jest ve mimiklerle ifade edilmektedir.</p>	<p>3 dk 3 sn</p>	<p>“Gördüğü kâbus hayatına mal oldu. /Kâbusu gerçeğe döndü, vurularak öldürüldü.”</p>	<p>Bu söylem, yaklaşık 19 dakika boyunca ekranlarda jenerik olarak gösterilmektedir. Program, bu söylemler etrafında şekillenirken stüdyodaki kişiler genellikle şiddetli reddediş, kabullenmeme, bahane ve yalan uydurma, eleştirel ve saldırgan bir tutum sergilemektedir.</p>	<p>19 dk 11 sn</p>	<p>“Benim kızımı kullanıyorlar, o anlamıyor. Sonra elinde dört çocukla geri dönüyor.”</p>	<p>Bu söylem, evden otuz kez kaçtığı ve her dönüşünde bir çocukla geldiği söylenen Melike için annesi tarafından yapılmıştır. Anne, üzgün, yorgun, kızgın ve tepkili hareketler sergilemektedir.</p>	<p>16 dk</p>
	<p>“Kayınpederim, kocandan boşanırsan seni bir dakika bu kapıda durdurmam dedi. Ailem ve kayınpederimin arasında kaldım. Beni harcadılar!”</p>	<p>Nurcan Sakız, eşinin bir sevgilisi olması nedeniyle ayrılmak istemi üzerine dile getirilen söylem ile kayınpederinin şiddetine maruz kalmıştır. Kişinin söylemleri terk edilmişlik ve yalnız hissi uyandırmakla birlikte, kendine güvenen ve ayakta durabileceğine inanan jest ve mimiklerle ifade edilmektedir.</p>	<p>2 dk 50 sn</p>	<p>“Çocuklara kurban kestirmeyin. Erkeklerin kesim yaptırılmasından yana değilim. Sonra gidip kadınları yedi parçaya ayırıyorlar.”</p>	<p>Müge Anlı tarafından dile getirilen bu söylem, rahat ve açıklayıcı bir şekilde ifade edilmektedir.</p>	<p>35 sn</p>			-

<p>“Allah belasını versin! Nasıl gözünüün içine baktın da öyle ettin.” (Öldürdün)</p>	<p>Erdal Sakız’ın iş ortağının öldürülmesi nedeniyle, ‘babamı söylemek zorunda kaldım abi’ şeklindeki ifadeye yanıt olarak dile getirilen bir söylemdir. Nurcan Sakız, üzüntü, Őaşkınlık ve hayal kırıklığı belirten beden diliyle bu sözleri dile getirmiőtir.</p>	<p>14 dk</p>	<p>“Çok cimridir. ‘Parasını dayak yiyerek’ zorla alırdım.”</p>	<p>Bu söylem, Erdal Sakız’ın kız arkadaşı tarafından eleştirel bir beden diliyle dile getirilmiştir.</p>	<p>1 dk</p>			
<p>“Kız kardeőim yanlış yolda. Baskı altında tutuluyor. Baőına bir iş geleceğinden korktuğu için her şeyi açıklayamıyor.”</p>		<p>2 dk 16 sn</p>	<p>“Kız kardeőim yanlış yolda. Baskı altında tutuluyor. ... korktuğu için her şeyi açıklayamıyor.”</p>	<p>Bu söylem, canlı yayına telefonla katılan Melike’nin ablası tarafından yapılmıştır. Söylemler ile annenin kızgın, öfkeli ve yorgun; Müge Anlı ve ekibinin ise Őaşkın olduğunu göstermektedir.</p>	<p>1 dk</p>			

Müge Anlı ile Tatlı Sert Programı, 15. Sezon 3020. Bölüm İçerik Analizi

Programın bu bölümünde, cinayete kurban giden Erdal Sakız'ın kim tarafından öldürdüğünün soruŖturması yürütölmektedir. Erdal Sakız'ın kaybolduğu gece stüdyoda bulunan maktulün eŖi, oğlu, sevgilisi, akrabaları, iŖ ortağı, ortağının karısı ve oğlu ve diğer tanıklarla beraber çeŖitli teknolojik cihazlarla (GPS, telefon kayıtları vb.) yeniden simüle edilmektedir. Stüdyoda bulunan büyük ekranlarda maktulün kaybolduğu gece mercek altına alınarak çözümlenmektedir. Çalışmada kuramsal çerçevenin toplumsal, kültürel ve ekonomik alanını kapsayan bölümleri değerlendirilse de simülasyon kavramının teknolojik boyutu da önem arz etmektedir. Çünkü gelişen teknolojiyle birlikte geçmişte gerçekleşen olaylar, teknolojik cihazların yardımıyla da simüle edilebilmektedir. Başarılı bir şekilde Müge Anlı tarafından gerçekleştirilen teknolojik soruŖturma simülasyonu, katilin kim olduğuyla ilgili olarak Ŗüphelerin, Erdal Sakız'ın iŖ ortağı üzerinde toplanmasında yardımcı olmuŖtur.

Erdal Sakız cinayetiyle ilgili olarak stüdyoda bulunan herkes ifadesi alınmak üzere karakola götürölmüŖtür. 14.54'üncü dakikadan başlamak üzere gözaltı süreçleri Müge Anlı'nın bir ekibi tarafından kaydedilmiş, karakol dahil olmak üzere tüm süreç bir reality show programı mantığında seyretmiŖtir. Ekranda ise "*Kâbus gerçeğe döndü, vurularak öldüröldü.*" KJ (haber yayınlandığı sırada ekranın altında görölecek yazı) metni gösterilmektedir. Program boyunca ekran altındaki metinde Erdal Sakız'ın ilginç rüyasının sloganı, maktulün öldüröldüğu orman, arabası ve arabasındaki kurŖun izlerini gösteren fotoğraflar ve kendisinin bir fotoğrafi durmaksızın ekranda gösterilmiŖtir. Bir suç filmini andıran göstergeler Ŗeklinde hazırlanan kurgu ile iç içe geçen canlı yayın süreci yürütölmüŖtür.

Erdal Sakız'ın nikahlı karısı, eŖinin başka bir kadınla birlikte olması nedeniyle yıllarca boşanmak istemiş ancak eŖinin ailesi, kadın üzerinde baskı kurarak bu isteğinden vazgeçirmişlerdir. Programın 39.10'uncu dakikasında "*Kocandan boşanırsan seni bu evde barındırmam.*" diye kayınpederi tarafından sözlü/duygusal Ŗiddet türüne maruz kaldığını belirtmektedir. Ayrıca kadın, "*Beni eŖim, eŖimin ailesi, kendi ailem, herkes harcadı.*" diyerek psikolojik olarak tükenmişlik belirtileri de göstermektedir. Ülkemizde kadınların toplumsal hayat içerisinde yaŖamış oldukları baskı televizyon ekranlarında yeniden dile getirilmiŖtir. Önemli toplumsal problemlerden bir tanesi olmasına karşı stüdyoda bir ŖaŖırma duygusu yaratmamıştır. Çünkü izleyici, Ŗiddetin uç noktalarına maruz kaldığı için daha küçük ölçekli Ŗiddet biçimleri insanları rahatsız etmemektedir. Çünkü sürekli maruz kalınan Ŗiddet, birey üzerinde duyarsızlaştırma etkisi yaratabilmektedir. Simülasyon evreninde durmaksızın üretilen enformasyon, aynı oranda giderek azalan anlamı ortaya çıkarmaktadır. Azalan anlam ise yerini gösteriye bırakmaktadır.

Erdal Sakız cinayetinin ardından psikolojik problemleri nedeniyle otuz kez evden kaçan ve birtakım çevreler tarafından baskı altında tutulan 22 yaŖındaki Melike'nin annesi programa

konuk olmuőtur. Farklı kiőilerden olmak üzere dört çocuğu bulunan Melike'nin annesi olayı kamuoyuna anlattıktan sonra Melike de programa katılmıőtır. Telefon aracılığıyla programa katılan Melike'nin ablası; “Kız kardeőim yanlış yolda. Baskı altında tutuluyor. Baőına bir iő geleceğinden korktuğu için her Őeyi ačíklayamıyor.” söylemini dile getirmiőtir. Ablaya göre Melike, zorla gece kulüplerinde çalıőtırılmaktadır. Psikolojik sorunları olduğu hal ve hareketlerinden belli olan Melike, çeliőkili ačíklamalar ve beyanatlar vererek mağduriyetini herkese göstermiőtir. Bu durum, psikolojik sorunları olan genç bir kadının gerçek hayat hikayesidir ancak tartıőılması gereken konu, Melike'nin hikayesinin televizyonda bir malzeme olarak kullanılmasıdır. Çünkü perde arkasında bir eleme sonucu ekrana gelmektedir. Yaklaőık 30 dakika ekranlarda gösteri Őeklinde sunulan hikâye, toplum tarafından tüm dehőetiyle tüketilmiőtir. Çünkü televizyonun en temel özelliklerinden bir tanesi, ekrandan yansıttığı her türlü olgunun unutulmaya mahkûm bırakılmasıdır.

Verilerin Çözümlemesi ve Yorumlanması

Tablo 5. Tüm Bölümlerdeki Toplam Şiddet Kategorilerine İlişkin Veriler ve Simüle Edilen Süre

SÖZLÜ/ DUYGUSAL ŞİDDET		FİZİKSEL ŞİDDET		CİNSEL ŞİDDET	
Adet	Simüle Edilen Süre	Adet	Simüle Edilen Süre	Adet	Simüle Edilen Süre
57	48 dk. 43 sn.	33	47 dk. 4 sn.	8	26 dk. 53 sn.

Müge Anlı ile Tatlı Sert programının seyredilen bölümlerine göre yapılan analiz çerçevesinde hemen hemen her bölümünde Őiddetin birçok türüne rastlanılmaktadır. Buna göre; sözlü/duygusal Şiddet kategorisi birinci sırada yer alırken, fiziksel Şiddet kategorisi ikinci sırada, cinsel Şiddet kategorisi ise üçüncü sırada yer almaktadır. Program, toplum içerisinde meydana gelen ve Őiddetin uç noktalarını temsil eden olayları yayınlarken toplumsal yapının korunmasına yönelik hiçbir çaba sarf etmediği görülmektedir. İnsanların acı ve hüznlerini, sevinç ve mutluluklarını kullanarak reyting ve kâr amacı güttüğu varsayımı öne çıkmaktadır. Bir zamanlar gerçek insanlara ait olan bu duygu ve düşünceler, televizyon ekranlarında yeniden üretilerek bir gösteri malzemesi olarak kullanılmaktadır. Sözel olarak yeniden üretilen Şiddet türleri, “vurdu”, “kırdı”, “yaraladı”, “öldürdü,” “tehdit etti” gibi ekran altı yazısı (KJ) ve dijital ekranlarda yer alan metinler ve bunun yanında etik değerlere uygun olmayan bir Şekilde ekrana getirilen hayatını kaybetmiş kişilerin fotoğrafları, insanların uzuvları ya da bedenlerinin parçaları, araçları, evleri gibi birçok unsurun, RTÜK tarafından oluşturulan

“Radyo ve Televizyon Yayın Etik İlkelerine” de uygun olmadığı görölmektedir. Simüle edilen yaſamlar, simülasyon evreninin egemen aracı olan televizyonda ve her ſeyin hızla tüketildiği kitle toplumunda yok edilmektedir. *Müge Anlı ile Tatlı Sert* programı baſta olmak üzere bu tür programlarda yok edilen ſey; insanların gerçek yaſam öykülerinin “gerçekliği”dir.

Sonuç

Yeni medya araçlarının popülerliği giderek artmakta ancak yine de televizyon, veriye ve bilgiye ulaſmadaki en güvenilir araçlardan bir tanesi olarak varlığını sürdürmektedir. Televizyonun bilgilendirme, eğitim, toplumsal bağlar ve eğlence gibi birçok olumlu ve önemli iſlevi vardır. Ancak tüm bu iyimser düşüncelerin yanında televizyon, birtakım olumsuz yönleriyle de öne çıkmaktadır. Toplumları gerçeklikten uzaklaſtırması, ſiddet ve cinsellik temaları bağlamında oluşturulan vasat içeriklerle dolu olması toplumsal hayata zarar verebilmektedir. Televizyonun kâr amacı güden yapısı, kitle toplumunun istekleri, hâlihazırda yüksek reyting oranlarına sahip programların başarısı ve bu çerçevede geliſen düşük risk alma isteği, günümüzün televizyon yayıncılığının ſekillenmesinde önemli etkenlerden bazılarıdır.

Simülasyon evreninde televizyon, kaybedilen anlamı ve gerçekliği yeniden üretirken kitle toplumunun isteklerini yerine getirmektedir. Çeſitli ſekilde manipüle edilen anlam ve gerçeklik, küçük dozlar halinde kitleye sunulurken kaybedilen ſey, anlamın diyalektiği olarak öne çıkmaktadır. Bunun sonucunda gerçek toplumsal yapı yerini kitle toplumuna bırakarak sadece gösteri talep eden bir sosyal yapı oluşturmaktadır. Bu doğrultuda egemen ideolojinin taleplerine boyun eğen televizyon üreticileri, benzer temsillere ve stereotiplere yönelik kalitesi düşük ancak yüksek reyting oranlarına sahip programlar üretmektedir.

Çalıſmanın kapsamını oluşturan gerçek hayat hikayeleri programları da gündüz kuſađında yaſanan rekabet doğrultusunda belirli bir kitleye yönelik olarak üretilen program türlerinden bir tanesidir. Artan rekabet, kitlenin istekleri ve reyting kaygıları bu tür programlarda giderek artan oranda bir ſiddet olgusunun varlığına neden olmaktadır. Günümüzde gerçek hayat hikayeleri programları genellikle ſiddet ve ſiddet unsuru oluşturabilecek konulara yönelmiſtir. Çalıſmaya konu olan bu program da, toplumda “sansasyon” yaratabilecek potansiyele sahip hikayelere odaklanmış, teknik manipölasyonlarla gerçeklik yok edilerek yerine hipergerçeklik ve gösteri kullanılmıſtır.

Müge Anlı ile Tatlı Sert programının seyredilen bölümlerinin analiz sonucuna göre; her bölümde ſiddetin birçok türüne rastlanılmış, sözlü/duygusal ſiddet kategorisi birinci sırada yer alırken, fiziksel ſiddet kategorisi ikinci sırada, cinsel ſiddet kategorisi ise üçüncü sırada yer almıſtır. Programda toplumsal olayların ve ſiddetin uç noktalarını temsil eden konular yayınlanırken ſiddetten korunmaya yönelik çözüm odaklı bir yayıncılık çabası yetersiz görölmüſtür. Acı, hüznün, sevinç ve mutluluklar kullanılarak reyting ve kâr amacının öne çıktığı görölmüſtür.

Gerçek hayat hikayeleri olması nedeniyle bu programlara duyulan güven aleyhte kullanılarak Şiddet unsuru çerçevesinde biçimlendirilmektedir. Bir gösteri Şeklinde sunulan hikayeler ve bu hikayelerin Őiddeti, simülasyon evreninde izleyiciye *hiperkopya* bir deneyim yaſatmaktadır. Diğer bir taraftan simülasyon evreninde yeni bir form içerisinde ortaya çıkan ve durmaksızın kendini yenileyen modern Şiddet, izleyicinin toplumsal gerçekliğine zarar vermektedir. İzleyici, bir Şiddet fanusu içerisinde yaſadığını zannederek güvensizlik ve savunmasızlık hissine kapılmakta, yaſayacağı sendrom nedeniyle sosyal yaſamından taviz vermektedir. Özetle gerçek hayat hikayelerinin yeniden simüle edilerek gösteri Şeklinde sunulduğu bu programlar, gündüz kuſađında popüler bir televizyon program türü olarak varlığını sürdürmektedir. İzleyicinin talebi doğrultusunda giderek artan oranda Őiddetin temsili yapılarak tüketime sunulmaktadır. Toplum içerisinden özenle seçilen hikayeler, birçok sinema senaryosundan daha özgün olurken televizyonun manipülatif eylemlerine maruz bırakılmaktadır. Bu çerçevede analizi yapılan alıſmayla ilgili olarak sunulacak olan öneri; televizyon ekranlarında sunumu yapılan Şiddet unsuruna karşı bilinç katsayısı yüksek, medya okuryazarlığı eğitimi olan izleyicilerin sayısının arttırılması, toplumun bilinçlendirilmesi ve etik dıſı davranıſların “izlememe” yöntemiyle protesto edilmesi olacaktır.

KAYNAKÇA

Adanır, O. (2008). *Simülasyon kuram üzerine notlar ve söyleŖiler* (1.Baskı). Hayal Et Kitap.

ATV. (2019.10.12). Müge Anlı ile Tatlı Sert. [Video]. Müge Anlı ile Tatlı Sert bölümleri. <https://www.atv.com.tr/muge-anli-ile-tatli-sert/2358-bolum/izle>

ATV. (2021.04.05). Müge Anlı ile Tatlı Sert. [Video]. Müge Anlı ile Tatlı Sert bölümleri. <https://www.atv.com.tr/muge-anli-ile-tatli-sert/2703-bolum/izle>

ATV. (2022.16.06). Müge Anlı ile Tatlı Sert. [Video]. Müge Anlı ile Tatlı Sert bölümleri. <https://www.atv.com.tr/muge-anli-ile-tatli-sert/2950-bolum/izle>

ATV. (2022.24.11). Müge Anlı ile Tatlı Sert. [Video]. Müge Anlı ile Tatlı Sert bölümleri. <https://www.atv.com.tr/muge-anli-ile-tatli-sert/3020-bolum/izle>

Baudrillard J. (2002). *Tam ekran* (B. Gülmez, Çev.). Yapı Kredi Yayınları.

Baudrillard, J. (1991). *Sessiz yığınların gölgesinde toplumsalın sonu* (O. Adanır, Çev.). Ayrıntı Yayınevi.

Baudrillard, J. (2011a). *Çaresiz stratejiler*, (O. Adanır, Çev.). Boğaziçi Üniversitesi Yayınevi.

Baudrillard, J. (2011b). *Simülakrlar ve simülasyon* (O. Adanır, Çev.). Doğu Batı Yayınları.

Baudrillard, J. (2013). *Tüketim toplumu* (F. Kesim, Çev.). Ayrıntı Yayınları.

Chandler, D. ve Munday, R. (2018). *Medya ve iletiŖim sözlüğü* (B. TaŖdemir, Çev.). İletiŖim Yayınları.

Rahte, E.Ç. (2010). Aile içi Ŗiddet ve medya: gündüz kuŖađı televizyonunda Ŗiddetin görünürlüğü ve yeniden üretimi. *İletiŖim Kuram ve AraŖtırma Dergisi*. (30), 181-207.

Dağ, A. (2011). *Ölümcül Ŗiddet: Baudrillard'ın düŖüncesini* (1. Baskı). Külliyyat Yayınları.

Debord, G. (1967). *Gösteri toplumu* (A. Ekmekçi, O. TaŖkent, Çev.; 13.Baskı). Ayrıntı Yayınları.

Er. T., Elmas, A. ve Hızlı Sayar, G. (2018). Suç ve Medya. *EtkileŖim*, (2), 56-68. <https://doi.org/10.32739/etkilesim.2018.2.28>

- Erdoğan, İ. ve Alemdar, K. (2010). *Öteki kuram* (3. Baskı). Erk Yayınevi.
- Esslin M. (1991). *Televizyon beyaz camın arkası* (M. Çiftkaya, Çev.). Pınar Yayınları.
- Gane, M. (2008). *Jean Baudrillard: Radikal belirsizlik*, (A. Utku, S. Toker, Çev.). De Ki Basım Yayım.
- Karasar, N. (2023). *Bilimsel araştırma yöntemi: Kavramlar ilkeler teknikler* (38. Basım). Nobel Akademik Yayıncılık.
- Kellner, D. (2013). *Medya gösterisi* (2. Baskı). Açılım Kitap.
- Leppert, R. (2009). *Sanatta anlamın görüntüsü, imgelerin toplumsal işlevi* (İ. Türkmen, Çev.). Ayrıntı Yayınları.
- Mayring, P. (2011). *Nitel sosyal araŖtırmaya giriş: Nitel düşünce için bir rehber*, (A. GümüŖ ve M. S. Durgun, Çev.). Bilgesu Yayıncılık.
- Michaud, Y. (1991). *Ŗiddet* (Y. Muhtaroğlu, Çev.). İletişim Yayınları.
- Mutlu, E. (1999). *Televizyon ve toplum* (1. Baskı). TRT Eğitim Dairesi Başkanlığı.
- Mutlu, E. (2008). *Televizyonu anlamak* (2. Baskı). Ayraç Kitap Evi.
- Neuman, L. W. (2014). *Social research methods: Qualitative and quantitative approaches* (7th Ed.). Pearson Education Limited.
- Özçetin B. (2019). *Kitle iletişim kuramlar kavramlar, okullar ve modeller* (3. Baskı). İletişim Yayınları.
- Postman, N. (1994). *Televizyon öldüren eğlence: Gösteri çağında kamusal söylem* (O. Akınhay, Çev.). Ayrıntı Yayınları.
- Poyraz, B. (2002). *Haber ve haber programlarında ideoloji ve gerçeklik* (1. Baskı). Ütopya Kitabevi.
- Rigel, N., BatuŖ, G., Yücedoğan, G., ve Çoban, B. (2005). *21. yüzyıl iletişim çağını aydınlatan kuramcılar–kadife karanlık*. Su Yayınevi.
- Sontag, S. (2008). *Fotoğraf üzerine* (O. Akınay, Çev.). Agora Kitaplığı.
- Stossel, S. (1997). *The man who counts the killings*. The Atlantic. <https://www.theatlantic.com/magazine/archive/1997/05/the-man-who-counts-the-killings/376850/>
- Toffoletti, K. (2014). *Yeni bir bakıŖla Baudrillard* (B. Yetkin, Çev.). Kolektif Kitap.

Trend, D. (2008), *Medyada Şiddet efsanesi* (G. Bostancı, Çev.). Yapı Kredi Yayınları.

Türkoğlu, N. (2011). Toplumsal dönüşüm ve medya: Televizyona karşı doğa. *Kültür ve İletişim*, 14(27), 135-168. <https://dergipark.org.tr/en/pub/kulturveiletisim/issue/64570/985270>

Extended Abstract

Daytime television programmes, classified as “Real Lives Programme Type” by the Radio and Television Supreme Council (RTÜK), are a type of programme that presents cross-sections of individuals’ lives and is based on real-life stories. These programmes, defined as “daytime” among the broadcasting segments, are broadcast between 10:00 and 18:00 hours. Daytime programmes, which generally have a format dealing with social problems, are types of programmes that find solutions to the problems people face, bring personal experiences to the screens, enable social issues to reach large masses, and aim to contribute to the solution of these problems.

However, currently, daytime television programmes tend to go beyond their usual format and lose their positive and principled broadcasting characteristics. It is observed that they act in violation of the “Ethical Principles of Audiovisual Broadcasting” determined by RTÜK. Daytime programmes, whose success is measured only by ratings, include more sensational and violent events due to commercial concerns and increased competition. Therefore, it is observed that while their broadcast content is questioned in terms of its compliance with social values, they have lost their compliance with ethical principles and their responsibility to protect the public interest.

The concept of violence, which has come to the fore as a popular content type since the 1950s when television became a popular means of communication, has had a significant market share in line with the demands of the viewers. It has a structure that can be used in all kinds of television programmes due to its low cost and easy saleability. In addition to becoming a commodity of the entertainment industry, it is also frequently used in daytime television programmes produced without any intellectual effort and knowledge. Daytime TV programmes, which are usually about violent events such as swearing, insults, threats, beatings, kidnapping, injuring or killing by various means, harassment, and rape, contain elements of verbal/emotional violence, physical violence, and sexual violence. These forms of violence being presented as a show on television screens with various editing techniques, have the potential to negatively affect viewers’ perceptions of social reality. Since they are real-life stories, they can cause physical, psychological, and sociological problems in individual and social structures.

The subject of this study is the reproduction of the concept of violence in daytime television programmes. The elements of violence observed in various types of daytime television programmes are examined in the context of Jean Baudrillard’s Simulation Theory. As many phenomena have lost their real meaning in the simulation universe, the concept of violence has also lost its reality. Unlike its traditional forms, it continues to exist in virtual forms and is constantly reproduced (Gane, 2008:10). In this process, what distinguishes violence from its traditional forms and causes it to have a modern form is that it is only recorded and

broadcasted by the mass media, but its violence is encouraged (Baudrillard, 2002: 99). In this context, the elements of violence in television programmes blur the boundaries between reality and simulations by offering viewers an experience beyond reality. Therefore, the elements of violence in daytime programmes offer viewers a hyperreal experience, reflecting people’s real-life stories as a simulated reality. The lost meaning is replaced by the concepts of hyperreality and spectacle.

This study aims to examine the transformation of daytime television programmes, which adopted ethical values and pursued public interest in the past, into programmes that do not comply with these values and include various acts of violence. The sample of the study consists of the programme *Müge Anlı ile Tatlı Sert*, a popular daytime criminal real-life stories programme broadcast on ATV. Four episodes selected retrospectively from the last season of the programme by the random sampling method, namely Season 12, Episode 2358, Season 13, Episode 2703, Season 14, Episode 2950, Season 15, Episode 3020, were analysed by content analysis method. In the study, two different areas based on verbal expressions and body language were determined, and in each episode, verbal/emotional, physical, and sexual dimensions of violence were tried to be revealed. Visual and auditory elements were analysed in the context of Jean Baudrillard’s simulation theory and hyperreality concepts, using the descriptive method, a qualitative research design.

In conclusion, since daytime television programmes are based on real-life stories, trust in such programmes is used against them by shaping them with violent elements. The stories belonging to real people and presented in the form of a show provide *hyperreal/hypercopian* experiences to the viewers in the simulation universe. As a typical feature of the simulation universe, the displacement of meaning and the blurring of reality contribute to the normalization and legitimization of violence through these programmes. By weakening the viewer’s ability to distinguish between reality and fiction, it causes violence to become more acceptable in the social structure. On the other hand, virtual/modern violence, which constantly renews and repeats itself, causes the audience to feel that they live in a world of violence. To sum up, daytime television programmes, which select and bring to the screens the stories that are experienced in society and which generally contain negative/violent stories and which are instrumental in re-simulating these stories, continue to exist as a popular type of television programme. In line with the demand of the audience, the element of violence continues to be increasingly used in such programmes. In this framework, the suggestion to be presented in relation to the analysed study is that viewers should receive media literacy training that will help them to recognize television programmes with manipulative aspects and evaluate media content from a critical point of view. In addition to they should personally protest against such programmes by “not watching” them and by turning to alternative content.